

WWW.PAKSOCIETY.COM

پیادان

پنجابی شاعری

حمیدی

WWW.PAKSOCIETY.COM

امجد مرزا امجد

کھے حق را کھویں

یاداں
ناں کتاب
امجد مرزا امجد
کھاری
امجد مرزا امجد
اکھر چٹائی
عاکف عباد مرزا
تکھ چتر
۲۰۰۳ء
ورھا

امجد مرزا امجد نے پہلی وار مارچ ۲۰۰۳ء وچ

توں چھو ا کے

۳۶، ہیزل ووڈ روڈ لندن۔ ای۔ ای۔ انگلینڈ

توں ورتائی

ISBN 969-8802-01-0

طمن دا پتہ

A.Mirza,36,Hazelwood Road.LONDON E17 7AL

Tel & Fax :-020 8279 7244

The Book Centre.White Abbey Road.Bradford.BD8 8EJ

Tel :-01274 727886(2 Lines) Fax :-01274 728136

یاداں

(شاعری)

امجد مرزا امجد

حمسیری

سویرا اکیڈمی

36,Hazelwood Road.London.E17 7AL

England. Tel & Fax 020 8279 7244

ترتیب

ڈاکٹر منور احمد کنڈے
علامہ فیاض عادل فاروقی
پروفیسر نجم الحسن حمیر
امجد مرزا امجد

مطہمیاں کوڑیاں یاداں دا شاعر امجد مرزا امجد
امجد مرزا امجد دی شاعری
امجد مرزا، اخلاقی قدماں دا شاعر
اپنی نگل

۳۲	حمد باری تعالیٰ
۴۱	نعت رسول مقبول
۴۶	غزلاں
۱۰۹	آراؤ نظماں
۱۲۱	نظمناں
۱۴۱	ماہیئے
۱۴۶	ہیت
۱۵۱	گیت
۱۶۲	ظریفانہ

حمسیری

انتصاب

اپنے نکلے بھرا اسمیل مرزا دے ناں ہجو اساناں وچھوڑے دا
دکھ دے آپے جا بٹھی نیند سو گیا۔۔۔!

مٹھیاں کوڑیاں

یاداں دا شاعر امجد مرزا امجد

آجھ ہوراں دی شاعری وچ لاہوری پنجابی انداز گت ورتیا گیا اے۔ ایس پہلوں انہاں دیاں
نظمیں، غزلاں وچ پڑھا کو دی دلچسپی ودھ جان دی اے۔ آؤ آجھ دی شاعری دے کجھ نمونے
پڑھئے تے، دیکھئے کسراں امجد ہوراں نے ساڈیاں گھراں دے دکھاں بھرے سہیجے سوہنے
سوہنے شعر اں وچ ڈھال کے سامناں ای نو واہیں کر دتے نیں۔۔۔

رہے بیٹھے اخیر زمین اُتے
خج کر کے وی دتی اوہ تاریاں دی
اُتر جائے جے کندھ تریز والی
تہ چینی اے لوز سہاریاں دی
تے تیر کہہ دے نیں

دل لُف کے جھوا لے جائے
اوہ ہوندا فرر وی چور نہیں
جس نے وی آجھ نوں لکھیا
اوہ آچنا سی کوئی ہور نہیں

تخولی شاعری اک اوکھا کم اے پر امجد ہوراں نے ایہہ کم بڑے سکھ تے کامیابی نال سدھیاں
ساریاں تے مصدوم چھیاں نظمیں راجیں کر دکھایا اے۔ لہذا دیاں تخولی نظمیں سخن واسطے انہاں
نووں ہر مجلس چرما بانش کھتی جانتے سارے۔ ایہو جیاں دوچار نظمیں چتے امجد ہوراں نے انگریزی
دے لفظاں دا کافیہ استعمال کیا جنہوں کن کے سامھیں اپنے ہاں نوں قابو نہیں کر سکدے۔ مثال
دے طور تے اوہاں دی ایہہ نظم دیکھو۔۔۔

لندن چہ بڑے بڑے شاعر بیٹھے ہوئے نیں جنہاں چوں کھیاں نے اپنے آپ نوں
استاد القاب دی دتا یو یا اے۔ پراوہ زیادہ تر اردو شاعری کر دے نیں۔ اوہاں چہ تھکھ سالوں توں
شاعری کرن والے پرانے کوئی وی نیں تے جبرے دی۔۔۔

اوہاں بھریاں چوں وی جبرے تے وکھری جتی سوچ رکھین والے نوں گورماں یو بی پنجابی
دے سبک تے جان نارا امجد مرزا امجد ہوراں دی شاعری دی عمراک ورے تو دودھ نہیں، پراوہاں
دا کم کئی ورھیاں دے برابر اے۔ ایہو جہ اے جے لندن دے اک دو دل جے یار تیلی آجھ دی
شاعری چہ جوٹھا موٹھا شک کر دے نیں۔۔۔

شاعری لفظاں دے ہیر بھیر دا ناں نہیں۔ شاعری لکھاری دی غیرت، شان، آن بان تے دل
دی اندر لی حالت دی چھپان ہندی اے۔ شاعر وی کویتا اس دے دل دی اولاد اے تے اولادوں
دے سو دے نہیں ہوندے۔ انہاں دی خرید و فرخت نہیں ہوندی۔

انہاں نے وی ستر اں دے شک کلنھن واسطے اپنا مجموعہ کلام چھاپن دا سوچ لیا اے۔ ایہہ شوٹ
جے امجد مرزا امجد دی سوچ جھتی کیتیاں چٹنی ہو کے نہیں ہندی۔ ایہہ گل سامناں اوہاں دے اردو
تے پنجابی افسانیاں تو وی چٹنی طرحاں بھجھا ہندی اے۔

ماں یو لی نال امجد مرزا ہوراں دے بے پناہ محبت (Devotion) دیاں مستحق کیوں نہ ہوں؟
ان وی ہون کیاں کل وی ہون گیاں، ہونیاں چاہی دیاں نیں۔ ایہو ای کارن اے جے انہاں
نوں "شٹی فورٹ کائے لندن" داوں فیلوپ اتے اعزاز پئی لی۔ اے وی ڈگری دا حق دار کجھیا

اکھاں ملدیاں ملدیاں اٹھدے ساں
 کدی روئدے ساں کدی مسدے ساں
 ماں زورا زوری نواندی سی
 متقا نچم نچم واری جاندی سی
 گھٹ گھٹ جھپیاں پاندی سی
 دیکھی تھی دی چوری کٹ کے
 ہتھیں اپنے فیر کھاندی سی
 دل نوں بڑا تریا ندا اے
 اوہ ویلا جد یاد آندا اے

مقام نضاتے ماحول جدا سمجھتے اثر انداز ہوندے نیں تے شہرٹی اوہاں نوں سوچتاں نہیں پنڈیا
 بلکہ قلم بدل بن جاندا تے شہرینہ دا نگہ وں نگ پنڈے نیں۔۔ ایہدی اک نیرے دی مثال
 ایہدی اے کہ جدا سمجھترکی پھٹیاں گزارن گئے تے ماحول دے اثر دے کارن اٹھائی حیراں
 بناتاں تے غزلاں لکھ لیاے۔۔ فیر کجھ مہیاں بعد ایہہ چونس اک پھٹنی گئے تے واپسی تے دس
 بارہ ہور نغماں تے گیت لکھ لیا نئے۔۔ بچے کدی اچا تک موت ہو جے تے اچھ دے دل
 نے اوہاں دے جھوٹھم بھڑا دتا تے جدائی تے غم دے شہر بن بن کے کاغذ کالے کرن لگ پئے۔
 مردیاں نال کوئی نہ مر مر مر مینا پنڈیا اے
 پھٹ کے لیراں ہو جائے سینہ ، فیر دی سینا پنڈیا اے

چا کے پنڈ ڈکھاں دی بھاری ، جیون والیاں راہواں تے
 ایہہ حیاتی کوڑا گھٹ اے کلیاں پینا پنڈیا اے

میں تے بچپیا سی بس اس دا نیم یاد
 خورے کیوں زس گئی اے او نیم یاد
 سٹیلا آٹوں نعلل اس نے گلے دے
 تے کئی واری ہو یا اے ہم یاد

تے اک جگہ ہور لکھدے نیں

کوئی سوچاں مستیاں وچ سرشار ہوندا
 کوئی روگ اُلفت وچ بیمار ہوندا
 کوئی اپنی بیوی توں بیزار ہوندا
 تے کوئی دو بچے دیاہ دا طلبگار ہوندا

اوہاں وہ شاعری والا بھولیدے ہوئے احساس ہوندا اے بے اوہاں دیاں یاداں اوہاں دی
 ذات چوں اڈاری مار کے قاری دے دل دی پوچھی آواز بن جاندی نیں۔
 تہہ تے اوہ اپنی ایسی کتاب داناں "یاداں" رکھن چترن بجا بنی نیں۔
 جیویں اوہ اپنے کلیاں ہوندا آتش آکھراں دے راہیں لکھدے نیں تے ہر چرمن والے لوں اپنے
 بچپن دی تصویر دکھن لگ پنڈی اے۔۔
 ناں دی ہستا نوں یاد کر کے اک نظم "اوہ ویلا جد یاد آندا اے" چکھدے نیں۔

امجد مرزا دی شاعری

ترجمہ: فیاض عادل فاروقی، لندن، ذوالقعدہ ۱۴۳۳ھ، ۲۱ جنوری ۲۰۱۲ء

امجد مرزا دی شاعری دی عمر تھوڑی سی، پر تہانوں پچھے جوں شاعر بیجا ہوندا اے، بندا نہیں۔ امجد جہاں تاں شاعر ای سی ہی پھلوی تے ہن پڑھیا اے۔ نظم وچ شاعری کرن توں پہلے اوہ نثر وچ شاعری کردار بیجا اے۔ ریل گڈی ریلوے لائن تے ہی چھدی اے۔ اوہ کئی سڑک تے اتر آوے تے بس لاری نہیں بن جاندی۔ شہر ہے کجھ کمہنن اپنی لہن تے آ گیا ہے۔ ایہدے وچ تھرائی دی کیہ گل اے۔ اچی شاعری دکھدی بیجا ادارے۔ ذکھی دل وچوں نکلے ہوئے عام بول دی سُر والے ذہن گلدے نہیں۔ امجد ساری حیاتی جیکھے بولاں وچ وین پا کے افسانے کہانیاں کھسدا رویا۔ پر اوہدے نامردوے شاعر نے انجھ پر اوہ تاسی تے منن جیکھلے پھراوہنوں مٹھوے بولاں وچ دل دی گل الاون تے مجبور کر تاسی۔ امجد منن شاعر نہیں بنیا بلکہ اصلی امجد نے منن باہر جمائی پائی ہے۔ پہلی جمائی دا نظارہ شعری مجموعے یاداں دی صورت وچ سامنے آیا اے۔ اس شےطے دا حال دیکھ کے آگے آن والے بہانہ زدا اعجازہ لگا لو۔

شاعری وچ پہلا درجہ خیال، مگر تے مضمون دا ہوندا اے جو شاعری دی روح ہے۔ وزن، بحر، قافیہ، روئیف وغیرہ شاعری دے طرف تے لکھوت نہیں جہاں دے وچ سوچ دا پندرہ قید کرنا پیندا اے، پر کدی کدی ایہ پندرہ طرز تے لے دے پنجرے توں ازاد رہ کے ڈھیر اڈاریاں ماردا اے۔ امجد مرزا دی سوچ نثر دی کئی تضاد وچ اڈاریاں مار کے تھک گئی تے ہن اوہ نظم دی نشی تے بہن دی کوشش کر رہی اے۔ تہانوں پچھے ہے اڈان دا عادی پکیر و بیہدے جہدے دے وی پوری طرح نہیں بیہد امجد کدھار ہندا اے۔ ایوں والا۔ مانلے امرود آتے لون مرچ تہس دی لایے تھوڑی اوہ ح۔ دار ہی گلدے نہیں۔ سوچ، یاد تے جذبہ دی روح ہے چپ چپا تے خردے پھر دے،

خوشی ہندی اے جے لندن شہر جوں (بلکہ پورے یورپ جوں) امجد مرزا ہوریں اردو رسم الخط وچ پنجابی زبان دے کلم کتے پہلوان لکاراں مار دے پھر دے نیس پر انہوں ایس گل دا اے پئی اکھاڑے وچ کوئی دو جا آندا نہیں۔۔۔

آوے کسران!! کم سکھا لائیں۔ راہاں چہ بڑے بڑے دریا، سمندر تے پھاڑ نہیں۔ ایہہ اوکھے پینڈے نہیں تے جیوں جیوں اگے دودھ دے جاو تے منزلان ہور دور ہندیاں جانڈیاں نہیں۔ تے ایہہ امجد کلاوی ایس سفر تے نریا جاندا اے تے ایس دی ایہہ لگن تے محنت انشاء اللہ اک دن اس دی منزل توں ایہہ سرے جہاں تھسے سچ لیاے گی

امجد دے وطن دی زبان اردو ہون کر کے اردو نال اونہاں دی محبت تے بڑی ای ڈوگی اے، ماتے اوہ ایس واقعہ وی ادا کر رہے نہیں۔ اونہاں دے اردو افسانے دیاں تین کتاباں چھپ کے پڑھن والیاں کولوں ایہہ سزا جیلاں نہیں جے امجد نوں کہانی تان دا وسوا تال آندا اے۔ تے یورپ دا پہلا اردو وچ حراج نگاری و قلمی رسالہ ”مکان“ کٹھہر کے وی اونہاں نے ایہہ ثابت کیتا ہے بندہ سچے دل نال جہاوی کم کر کے اللہ اس دے نال ہو جائدا اے۔ پر ایس توں اگے ایہا نگاری نال موچنے تے امجد نوں پنجابی بولی نال مشفق ہو گیا اے۔ جہوے بولنے پنجابی بولی دے اونہاں نے لندن وچ لایے نہیں اونہاں دی سنبھال اپنے کالج دے بھونال کر دے نہیں۔

ڈیڑھ سال توں ہر مہینے پنجابی دار سالہ ”سویرا“ جنہوں ایہہ کچھ رنگ توں پوشنگ تک سارا کم بغیر کسی دی مدد دے خود کر دے نہیں۔ پنجابی دے سچے عملی سیک ہون دا ثبوت اے۔ ایس شاعری دی کتاب ”یادان“ نال امجد دی پنجابی افسانیاں دی کتاب ”اوکھے پینڈے“ وی چھپ رہی اے، تے میٹوں ہور یقین اے۔ جے پنجابی بولی دا تاریخ دان جہوں دی لندن وچ پنجابی سوادے موضوع تے لکھن پیندے گا تے امجد مرزا امجدی سونے چاندی ورگے اکھڑ لہو لہو کر دے گا۔ تے آن والے لوک انہاں دی شعری وراثت تے فخر کرن گے۔۔۔۔۔ انشاء اللہ۔۔۔

امجد مرزا امجدی ہمیشہ دعا گو
ڈاکٹر منور احمد کنڈے (ٹیلیوڈ)

ڈگدے اٹھدے شریاچ پے جاوے تے اوہ تثر بن جاندی اے۔ پر جد ایہو آتماک روندے
 چنیدے، کبیر دے وچدے، منجھدے گاندے، جلیاں باردے مست ملنگ جسم وچ پے جاوے تے
 اوہ شاعری بن جاندی اے۔ امجد تثر لکھن ویلے وی کشلی تے زہریلی شاعری کرداسی شیہری
 افسانے دی کھنڈ لوک جگ جاندی سی تے بن اپنے اوس تے مر جھڑک کے کٹی سلونی بنا
 دتا اے۔ کوڑی گولی ایسے طرح کھان دے قابل بندی اے۔ امجدی کوڑی گولیاں کھاندے جاؤ
 تے سنے خیراں مناندے جاؤ۔ کریا کوڑا ای مزیدار لگدا اے۔ شاعردی مثال گڈی موثر بنان
 والے دی اے تے نقاددی مثال موثر ملکیک دی اے۔ تنجید کرنے والے شاعری دے کئی کل
 پرزے ٹھیک کر سکدے نیں لیکن خود موثر کا نہیں بنا سکدے۔ خیال نوں چلان والی گڈی موثر بنانا
 صرف شاعر دا کم ہے۔ کلا نقاد شاعر نہیں ہوندا۔ اوہ ٹی ایس ایلینٹ دے حوالے
 دے مطابق آلیٹ تاں بنا سکدا اے پر اظہ نہیں دے سکدا۔ اے شاید کوئی نقاد امجد مرزا دے کلام
 وچ دخل مٹھ، کج کج کڈھ لے لیکن اوہ جنوں ایہ ضرور سوچنا پئے گا جوں اس بندے نے اپنے
 ہجاء وریاں وچ اپنے تے ڈنکے خیالاں تے جذبیاں دے جو تیار تھیر کر کے ساڈے سامنے
 رکھدے نیں اوہدی مثال دو ہے شاعر ایں وچ مشکل نال لکھی گی۔ امجد مرزا نے شاعری دے رموز
 نہیں سکھے تے ہنس اوس کول بنن ایہ کم ہونا ممکن ہے۔ اس واسطے اسی دی یاداں دے اس تاج
 محل دے ہنجر کن دی بجائے اوسدے اٹھدے وچدیاں لوکاں سنو۔ اوس دے نٹنے وڈو۔ اوس دے
 دکھاں دا اپنے دکھاں نال موازنہ نہ کرو۔ اوہدے اظہر وچ پھونچھ تے سکوتاں اپنی تلی تے جھل لوکیہ پچہ ایہ
 موتی زندگی دی کیہڑی ہٹی وچ کتا اچھاں پالے کم آ جان۔ امجد مرزا نوں مزاج دی حس دا چھکا
 حصہ ملیا اے پر ایہ سب دکھاں دے ہجواں دی سوغات اے۔ کدے کدے ہی ہوتی گی دی کجھ
 چنگاریاں سواہ دے اندر ہی اندر لکھدے رہ جاندیاں نیں تے کافی چر پیچھے تھوڑی جتی پھوکا پھکی
 نال فر شیلے بن جاندیاں نیں۔ امجد مرزا نے اپنے اندر خاتم وچھوڑے تے جوٹھے وصال دا غم
 چنگاری بنا کے ہجاء سال تک دہلی رکھیا اے اوہ جوٹھے ہاسے مسدا رہیا۔ بن اوہدے ہاسے اک
 ہماز بن گئے نیں پر ایہتاں ہاسیاں دے دھوس دے اوہلے جے لوکاں دے چلتر، زمانے دا ہیر

بجیر، وطن توں دوری دے عذاب تے برہمادی آگ وکھ سکدے تے اپنے حال تے خود دی ہسو
 گے۔ یاداں دی ٹوہنا توں وی ہجواں والے ہاسے ہاسے گی۔

امجدی شاعری وچ بہت کجھ ہے۔ روح دی ہنکھ پچھے مردیاں رہناں امجد دے سخن دا وڈا
 دکھڑا ہے۔ وصل دی وگدی واوچ بھردی ہوک اٹھدے کے اک ایسی درد بھری کوک پیدا کردیندی اے
 جس دی گونج وچ صدیاں دے عشق دی کہانی زندہ ہو جاندی اے۔ ولایت دی کماٹی نال وی ہنکھ
 زینشن دی حقیقت دا بیان امجد دے کلام نوں امر کن لئی کافی ہے۔ انہیاں نوں چھوڑ کے پردیس وچ
 اوہ پریاں داہو کے دی فیض نہ پا سکن دا غم امجد دے دل وچ کل واگوں وچیا ہویا اے۔ ساہ دی
 آری نال زندگی دا دکھ ہولے ہولے وڈھن دی گل صرف امجد آکھ سکدا اے۔ وطن دے مھتر اس
 دے سینے وچ آج کجھ سمجھے نیں کہ کھان بند کہے اوہ خواب دا گھر گڈو لگی یا تک، ملاں دی اڈان،
 مستی دے دیوے، کھونڈیاں دے سہارے کھنڈے بڈھے، قبر دی مٹی، ہما بھیاں بھراواں نال
 بھریا ہویا گھریا کردا اے۔ ایہ سب یاداں سولاں بن کے اس دے سینے وچ کجھ کے اس توں
 لفظ لکھانیاں نیں۔ ماں دی دعا امجد دے کلام دا اک بہت ہی سوہنا پہلو اے۔

امجدی 'یاداں' وچ ہور وی بہت کجھ ہے۔ پیار دے جوٹھے وعدے، گواچا بچپن، ہر
 دہائے سال برابر عمر گنونا، بچپن وچ یادانا، جوانی توں بڑھاپے تک اس توں ودھ یار گنونا، ماں دا
 اپنے ہتھوں اپنے پتراس نوں دھنا، دل دی بند کھانیاں نوں کھونا، انیسرے دے وچ کسے دا تھ پڑ کے
 ٹرنا، سپاں ٹھوہیاں نوں پالنا، لہیاں سوکڑیاں، لہیاں میساں دے ہتھوں مجبور ہو کے اوہ کدے
 ارد وچ افسانے لکھدا اے، کدے ہنجالی وچ شاعری کردا اے، کدے انگریزی لفظ ملاوٹ کر کے
 مزاجی کلام لکھدا اے۔ اوہ کیہ کرے، اپنی پہاڑ جھیاں یاداں کھسے لے جاوے۔ اوہ انہیاں
 یاداں دے ہتھوں مجبور ہے۔ کدے مسدا ہے، کدے رو دندا اے، کدے ہس ہسا کے رو پیندا اے،
 کدے رو روا کے ہسا دیندا ہے۔ ایہ ہستا رو تھی تے زندگی دی کھپڈ اے۔ کدے کھپ انیسری
 راتاں وچ 'سسویروا' لیکے کھپن کر دیندا اے تے کدے رو دندے ہوئے ٹھکان تے
 'سسکان' لیکے خوش ہو جاند اے۔ کیہ پچھ لہیاں مسکر اپناں دے اوہلے آہنے کتے

سو ماواں توں دودھ کے پیار دیویں

بندے اپنے جس کدی توں اکدا نہیں

نعت - سرتے رکھیا اے تاج سرداریاں دا ، پایا جامداے بشر نے نور بھریا
نور بھیلیا اے دویں جہان اندر دپوے عشق دے اوہاں جلا دتے
اندھتالے ہے عاشق تے طلق اس دی ، اس دے عشق دے دوج بے قرار ہوئی
دیکھاں باغاں چہرست ہوا پھر دی ، ایسے الفت دے جام پلا دتے
دیکھائی توں پہلے اوقات احمد ، کیوں لکھیں گانہ نعت رسول دی توں
لکھ سکے نہ پوری اودہ آج تھیکر مکھو سیاہی دے جہاں مکادے
جس دل چہنی دی یاد نہیں

ہو سکدا اودہ آباد نہیں

جیوے ہال نیی نون پھڑ دیون

اودہ احمد دی اولاد نہیں

غزل -- جتے اپنا مل پاندے نیں ، دک جانے نیں لوک

کھوٹے دل دوج مارے چکناں ، جسام دا بازار

خوواں تے ڈنگ مار کے احمد اپنا پیار جتاوے

باہروں بندے پھلاں ورگے اندروں تیکھے خار

احمد کج ساداں ، دل دا حال بھراواں

کیوں دکھ سک پھولاں ، بے میں کجھ نہ بولاں

اساں پیاروں قصہ نہ بن دتا

ساڈے تال بدنام جناب ہوندے

رہے پیشے اخیر زمین اتے

جیوں پوچھتا چاہندا اے۔ احمد دی کسی روح دے دوج صدیاں دی بیاس اے جیوئی دودھ دی
جاری اے۔ پردیس دا وچھوڑا ، وچھوڑے دی 'یاداں' یاد دے اقمرو ، اقمرو دوج انتکار ، انتکار
دوج موت ، موت فوت توں بعد فر وچھریاں دی یاداں ، ایہ سلسلہ کدک سکدا اے۔ تہا یہ کئے گانہ
بیاس بچھے گی۔ ایہ یاداں ہی احمد دا خزانہ ہے انہاں یاداں دا تذکرہ ہی اودے فن دی صراج ہے۔
احمد دا سارا فن اودے لہنیاں تے جتاں دے اندر سوویا ہویا اے۔ آزاد نظماں وی بڑے کمال
دیاں نیں۔ کجھ ولایت دے جیراں دے کر تو تاں توں پر دے لہا ہندیاں نیں ، کجھ سیاہی پکھنیاں
نون بچا کر دیاں نیں۔ احمد ہر سے دی گل کر سکدا اے۔ اودہ بنیادی طور تے کہانی نویس اے۔
نظماں وی کہانی دے تانے پینے دوج لہنیاں ہویاں نیں۔ ماں دا خط اک اصول لقم ہے۔ اوس لقم
نون نہ پڑھنا احمد دے فن دی بے قدری کرتا ہے۔ احمد نے ادب نون کئی محاورے دتے نیں مثلاً
رجیا ہی وہ جیساں توں بھلا پیا مارا ہے۔ کی مکدی نہیں جان والیاں دی۔ موت ڈاہڑی ہے دنیا دی
بر شے توں ، اس تال تے کوئی لڑ سکدا نہیں۔ احمد دے اک ہور شعر اودی کوئی مثل نہیں ہے نہیں ایہ
شعر نہ پڑھدا اے اپنے آپ توں بد قسمت سمجھدا۔ اس لئی راتاں جاگ کے احمد دے کلام تے تیرہ
لکھ کے بن لال اکھاں نون سکون دے رہیاں۔

مردیاں نال کوئی نہ مردا مر مر جیتا پتہدا اے

چھٹ کے لیراں ہو جائے سید ، فردی جیتا پتہدا اے

احمد دے بولاں دے چند نمونے پیش کرنا ہاں جوں چند واڈے کجھ کے ساری دیک دے پکوان دا

اندازہ کر لو

حمہ - تینوں واسطہ تیری قلم دا اے جس دی آپ قرآن چہم کھادی

لاج میرے وی قلم دی رکھر با تیری مہساں ، اطلب کار باں میں

نہیں منگتا اسیں کسی بور کولوں

تیرے بنا تے کوئی دے سکدا نہیں

دُکھ سب دوسوہاں والے
 چہ سولی عشق دی چڑھیا
 تہ بنیا درد دوآئی
 اس میلے نے فری نہیں گنا
 کچھ توں وی جمولی پالیندا
 موت وا چکا سرتوں لاه نے
 شوٹھے دج حیاتی پائے
 اوکے پنڈے گھپ ہمیرے
 سائوں وی توں نال رلا لے
 سچے لوکی پھانیاں چڑھدے
 بُھانوں توں جندے لالے
 پیار دی خاطر سب توں جھڈ کے بنگل ڈیرے لاپٹھے
 کدی تے آکے اچھاس نے اک واری تک جانا سی
 دل نٹ کے بیھوا لے جائے
 اوہ ہوندا فر وی چور نہیں
 جس نے وی اچھ توں للیا
 اوہ آہنا سی کوئی ہور نہیں

تبیوں یاد کرنیدی آ
 ہر نیلے لگانے تے
 ماں نفل پڑھیدی آ

- مایہیے -

مخ کر کے وی دتی اوہ تاریاں دی
 اُرجائے جے کندھ تریخ والی
 تہ پنیدی اے لوڑ سہاریاں دی
 ڈب گیا اوہ دج دیا اچھ
 عین کجی نہ قدر کناریاں دی
 نہ پیاروے جرم توں معاف کرے
 اپدیریا اے دھرم زمانیاں وا
 جتھے حسن تے عشق دا میل ہوندا
 اوہ سے منزل وا اک رگیبر ہاں میں
 کوکاں نال بھری اے
 شام شہانیاں والی
 چنگا سی نہ ملدے
 رات جہانیاں والی
 دل وانگ پھلاں دے کھل جاندا
 جے توں ہی ساووں مل جاندا
 جہ اپنے اندر بے گلی
 غیراں دیاں باتاں کس کاری
 جہ دول دا مل نہیں پاسکدا
 فر ہجر سوغاتاں کس کاری
 جس سوکے اچھ دن کڈھیا
 اوہ جاسے راتاں کس کاری
 یاروں وی تے ڈیری توں وی

- میںوں ڈرگدا اے
 اخباراں دے پنیاں توں
 جیہڑے لبو نال کیکے جانے نئیں
 اپنیاں توں تھڈے ☆
 اوپر یاں دا ہویا
 بڑھے ویلے اج میں راہواں وچ کھویا
 چالسی ورھے لکھ گئے ☆
 بن کید ہونا اے
 اکھاں میٹھ نھیرے وچ
 کھمے بہہ رونا اے
- ☆ لے تے کز دروں ہی ڈہڑا پیا مار دا
 بندے نوں ہی ہر تھاں بندہ پیا مار دا
 کسے نوں وی سوچ نہیں تھکھو توں منان دی
 رچیا ہی دو جیاں توں بھنھا پیا مار دا
 ہر کوئی دو بچے لئی کنڈے پیا بوندا اے
 وڈ ایہہ داں وچ کینے کیوں پاکی اے
 کیوں ہویا دشمن بھائی دا ہی بھائی اے
 دکھو دکھ کر کے مسیحاں وڈ لگیاں نہیں
 نٹواں نے نٹواں پچھے ڈانک کیوں چاکی اے
 حشر دا ہڈے دا دھیاں کیوں نہیں ادا اے
 راتیں ایہو سوچ سوچ آتھ نہ سوندا اے
 اللہ میاں دس میںوں اچ کیوں بوندا اے
- بن رات ہیری آ
 کوئی ڈیکدا کڑ گیا ای
 پچھے مٹی دی ڈیری آ
 تیرے سون لئی چھٹ جگدی بہتی اے
 خورے کیوں میلاں تک تاپنی جاندا ایں
 بالیں توڑی ساڈی تریہہ کیوں نہیں مگی
 ٹھٹ ٹھٹ کر کے بے کھوہ پی تھڈے نئیں
 اس دے اقرہ کیوں اکھوں تک جاوے
 جنہیں آپنے ہتھیں نکا ویر جا دینا
 اس ماں کولوں پچھو دروکی بوندا اے
 جس دے وہیز یوں نہ دی نمی لگی جائے
 قتل تے ڈاکے دیاں جہراں بن اچ پڑھدے آں
 جیویں کسی اگریزی فلم دی کہانی ہوے
 بیچ سالانہ رومی کمان آئے ساں
 چالسی ورھے لکھ گئے بالیں بھکھ نہی
 قرضے مکا کے کوشے پڑھ گئے پڑھ گئے دھیاں پڑ
 ماں بیو راہواں تکدے نرگے، پرایہ ولایت نہ تھکا
 برتھ ڈے لوک مناوے تے میں رونا جاواں
 لکھ گیا سال حیاتی دا میں کجھ وی نہ کیا
 ساہ دی آری ہولے ہولے وڈوی جاوے
 خود سے ایہ زکاک تک بن کھلوے گا

پاک سوسائٹی ڈاٹ کام کی پیشکش

یہ شاندار پاک سوسائٹی ڈاٹ کام نے پیش کیا ہے

ہم خاص کیوں ہیں :-

- ✧ ہائی کوالٹی پی ڈی ایف فائلز
- ✧ ہر ای بک آن لائن پڑھنے کی سہولت
- ✧ ماہانہ ڈائجسٹ کی تین مختلف سائزوں میں اپلوڈنگ
- ✧ مشہور مصنفین کی کتب کی مکمل رینج
- ✧ ہر کتاب کا الگ سیکشن
- ✧ ویب سائٹ کی آسان براؤزنگ
- ✧ سائٹ پر کوئی بھی لنک ڈیڈ نہیں
- ✧ ہر ای بک کا ڈائریکٹ اور ریڈیو امیل لنک
- ✧ ڈاؤنلوڈنگ سے پہلے ای بک کا پرنٹ پر ویو ہر پوسٹ کے ساتھ
- ✧ پہلے سے موجود مواد کی چیکنگ اور اچھے پرنٹ کے ساتھ تبدیلی
- ✧ پیریم کوالٹی، نارمل کوالٹی، کمپریسڈ کوالٹی
- ✧ عمران سیریز از مظہر کلیم اور ابن صفی کی مکمل رینج
- ✧ ایڈفری لنکس، لنکس کو میسج کے لئے شرنک نہیں کیا جاتا

We Are Anti Waiting WebSite

واحد ویب سائٹ جہاں ہر کتاب فورنٹ سے بھی ڈاؤنلوڈ کی جاسکتی ہے

↩ ڈاؤنلوڈنگ کے بعد پوسٹ پر تبصرہ ضرور کریں

↩ ڈاؤنلوڈنگ کے لئے کہیں اور جانے کی ضرورت نہیں ہماری سائٹ پر آئیں اور ایک کلک سے کتاب

ڈاؤنلوڈ کریں

اپنے دوست احباب کو ویب سائٹ کا لنک دیکر متعارف کرائیں

WWW.PAKSOCIETY.COM

Online Library for Pakistan

Like us on
Facebook

fb.com/paksociety

twitter.com/paksociety1

دردے جوٹھے پیاروی جھوٹا گلاں سنڑہائی میں
اکھوں اوجھل ہو کے کھپوا چاکری کون کر دا اے
میں مرن دیاں تسمان کھا کے جیہڑے پیار جتا نہ نے نہیں
دکھڑے روکے چھوڑے رہندے کون کی لئی مر دا اے

آچھ مرزا، اخلاقی قدراں دا شاعر

کھیا جاندا اے کہ شاعری واسطے سب توں ضروری چیز خیال دی بلندی ہے۔ خیالات
وچ جتنی پاکیزگی تے بلندی ہووے گی اتنا ہی ایہہ شعراں دے نئے سن بونگھاروے گی۔
شاعر خیل دے زور تال اپنی شاعری وچ نئے نئے نقشے کھنڈا رہندا اے تاہیں جا کے اوہدا کلام
لوکاں وچ مقبول ہوندا اے۔

پہاںیہ قدراں ارج کل دے نوجوانا لئی انیاں دل بھان واپیاں نہیں رہیاں جتنیاں نوبیاں قدراں
نے۔ ارج کل دی مصروف زندگی وچ لوکاں کوں بوہت ڈھونگیاں تے 'مروض و سحر دے وچ
پرکھی ہوئی نظماں تے غزلاں پڑھن دا نا نیم نہیں۔

ارج کل تے ہاے نفاق تے ہیکے پھلکے اندزادی شاعری دی ضرورت ہے۔ اور اس ضرورت نوں
آچھ مرزا ہوراں نے اپنی شاعری دی اس کتاب "پاداں" وچ بڑے سوچنے تے سقرے طریقے
نال پیش کر کے تھوڑے عرصے وچ بچے کم کرن دا انعام حاصل کیا اے۔

شاعر چنگا اپنے ماحول دی پیداوار ہوندا اے تے ماحول جس قسم دا ہووے گا اُس دا اثر ماحول
شاعری وچ ملے گا۔ آچھ مرزا ہوراں دی ساری شاعری ارد گرد دے ماحول دا نقشہ پیش کردی اے
جیہڑے وچ دل تے اثر کرنے والے واقعات تے تصیحاں موجود نے، انہاں نے انسانی زندگی
دے تقریباً ہر پہلو تے بڑے جاندار قسم دے شعر لکھے نے۔ اک جگہ آچھ مرزا مہنگی توں متاثر
ہو کے لکھدے نے۔۔

کر لوڈ مہنگا تیل ، دودھا لوڈ ٹیکساں نوں
ہور وچن مہنگیاں بھکساں ، کچھ نہ یولاں میں

فیاض عادل فاروقی (لندن)

Telephone: 020-8909 2116. Mobile: 079 4413 8118,

Email: il@farooqiafoundation.fsnet.co

تمہیری

جے سلکھتا وی اے۔ ایہدے دوج طخڑے تیر وی نے جے پیار دیاں لہراں وی نے جے اوہ خاص
کر مبارک دے ہتھارے جے اوہ اپنی ماں بولی دی ٹھنڈی چھاں توں اپنے لئی اک سعادت
سمجھدے نے۔

ابج کل دینا دے دوج بھیلی ہوئی افراتفری جے غیر چینی حالات دے خوف کولوں حاشا ہو کے اک
آزاد قلم دوج لکھدے نے۔۔۔۔۔

میںوں ڈرگدا اے

اخباراں دے پتیاں توں

جھپڑے لہو دے نال لکھے چاندے نے

انہاں توں پڑھ کے نہن

میںوں ڈرگدا اے

ڈل کھاندیاں سپاں دا مگوں

تھدیاں لکیراں توں

آنکھ گیا میرا بھروسہ

انہاں سا دھوپر فقیراں توں

اچھ مرزا بوراں نے اپنی حیاتی دا بوہت حصہ پر دس ویج گزار یا اے اسے جیہ توں انہاں وی
شاعری دوج درد چھوڑے دے کساں نے جے پر دس دے دکھاں دے تذکرے وی ملدے
نے۔ انہاں نے وطن دی یاد دوج وی بوہت کجھ لکھیا اے، انسانی رشتیاں دی قدرونوں محسوس کردے
ہو یاں اک ہور جگہ آزاد قلم لکھدے نے۔۔۔

لمہاسٹری گٹھ پھیرا

بوہت اوکھا سی پینڈا میرا

تیری یاد وی انگلی ہنڑ کے

اکو اک سی کولھ میہہ نے ڈھانہ دتا
اگوں پتیاں نے ڈھپاں ، کجھ نہ بولاں میں
لمی کھادے قہیر ، کتے بکٹ کھان
بندے دے گھر بھکھاں ، کجھ نہ بولاں میں
اچھ کس نے سنی تیری اتے گل
دل نوں گھیریا دکھاں ، کجھ نہ بولاں میں

اچھ مرزا بوراں دا لہجہ خالص پنجابی اے جے الفاظ وی انہاں نے شعراں دوج چن چن کے
ور تے نے اپنے دل دی حالت نوں کسے ہور پاسیوں ہو کے بیان کرن واؤل انہاں توں خوب
آؤندا اے، جس طرحاں اک جگہ لکھدے نے۔

کدی ججو بن کے ٹھکدا اے دل

کدی بن کے اک بھڑکدا اے دل

کدی چپ کر جائدا اے خورے کیوں

فیر ہوئے ہولے دھڑکدا اے دل

نیر پتھین نال وی پھپھدا نہیں

جد کلیاں دا مگوں بھکدا اے دل

اچھ مرزا بوراں دے شعری لحاظ نال وی آپے معیار تے پورے اترو دے نے جے ابج گدا اے
جے انہاں نوں معاشرے نال تے زندگی نال اک بوہت گہری کوٹمنٹ (Commitment)
ہے۔ جے انہاں نے حیاتی دے طول و عرض نوں خوب تاپیا اے جد اظہار اپنی کتاب "یادوں" دوج
۳۰ ہنڑے نال لکھیا اے۔ اوہاں دا لہجہ کدی تھوڑا اجیسا کولھری ہو جاندا اے پر نال نال سوہنا

کوئی سوچاں مستیاں وج سرشار ہوندا
 کوئی روگ اللت وج تیار ہوندا
 کوئی اپنی بیوی توں بیزار ہوندا
 کوئی دوہے ویاہ دا طلبگار ہوندا
 اک پُنت رکھ داڑھی مست بیضا
 دو جا لوفراں دا سردار ہوندا
 نہ پھردا کچھیاں لا گوریاں نوں
 تیرا فرائی چکن دا کاروبار ہوندا

احمد مرزا ہوراں نے اپنے چالیسی (۴۰) سال انگلیٹنڈ وج گزارنے توں بعد اپنے بوہت سارے
 تجرباں نوں اپنے شعراں وج بیان کیا اے جہاں نوں پڑھ کے خوشحالی نال برحالی دا مقابلہ خوب
 کیا اے۔۔۔

جہاں بیجاں دی خاطر ماپے چھڈے ، ذکھ پر دس دے لھے
 وڈیاں ہو کے بیچ چھڈ گئے ، دس نہ ماپے لھے
 جہاں دی خاطر راتیں دیاڑی کیتی نت حدودی
 اوہ اج آکھن سائوں کی ، ایہہ تھادی سی مجبوری
 سائوں جم کے پائوں دا کوئی نیا کم نہ کیا
 کس کیا مجبور تہانوں ایہ زہر دا خیالہ پیتا
 جے آتا سی روح ساڈی نے کسی بور دے گھر آجاندی
 تہادا رون نہ ٹکدا کوئی بور بلا پے جاندی

راتیں خراب، ہو یا سویرا
 کدیں نہ علیا نکھو اتیرا
 تیری دعا دیاں پھرری ماراواں
 اُس نوں میں کج چھوڑ کے جاواں
 پر دس دی تھی ڈھپے دے وج
 تیری جھولی دیاں شھدیاں جھاواں
 میں کج محلل جاواں؟
 اج بہہ کے لوکاں نوں میں
 تیرے پیار دے گیت سناواں
 چمکن تیری یاد دے تارے
 بن تے میری سوچنے مانے
 اوکے پینڈے لنگ گئے سارے

احمد مرزا ہوراں نے کئی ورے اردو دی بڑی سہا کیتی اے تے تن بہترین کتاباں افسانے دیاں
 لکھیاں نے جہاں تے انہاں نوں ایوارڈ وی ملے تے پر پنجابی وج انہاں دی ایہہ شاعری وی کئی
 کتاب ہے، جنہوں بوہت تھوڑے پر وج اپنی خدا داد کالیبت تے ذہانت دی وج توں انہاں نے
 بوہت جلدی مکمل کیا اے۔ ایہہ کہتا پند اے جے اپنی کوشش وج اوہ بوہت کامیاب رہے۔
 احمد مرزا ہوراں دی کتاب ”یاداں“ وچوں تھی کوئی وی لہجہ غزل، گیت یا مایا چھو تے تہاںوں راج
 محسوس ہووے گا جے ایہہ انہاں دے دل توں نکل ہوئی اک سچائی ہے جمبوری انہاں نال ورتی ہوئی
 اے۔ انہاں نے کسے جگہ وی غیر ضروری گلاں نہیں لکھیاں۔ انہاں دیاں یاداں وج ہور وی بوہت
 کچھ ہے جنہوں پڑھ کے تہیں آپ اندازہ کر لوو گے، تے امید ہے کہ تہیں نا امید نہیں ہووے گے۔
 انسانی خواہشاں تے سرورتیاں گلاں نوں بڑے سوچنے انداز وج پیش کردے ہو نیاں لکھدے نے

اک بننا اپنے اندر اس شاعر دیاں ساریاں خوبیاں نئی پیشا اے۔

مردیاں نال کوئی نہ مردا مر مر جینا پنہا اے
 بھٹھ کے لیراں ہو جائے سینہ فیرو دی بیٹا پنہا اے
 چا کے پنڈ دکھاں دی بھاری، جیوں دی راہواں تے
 حیاتی دے اس کوڑے گھٹھ نوں کلیاں پنا پنہا اے

شاعر نے زندگی دے ایس فلسفے نوں جتنے سوئے لفظاں وچ پرویا اے ہے داد دین نوں دل کر دا
 اے، ایس کتاب دا دھڑا اہتہ احمد دیاں غزلاں نے جہاں نوں بڑے خوبصورت الفاظ تے روم وچ
 لکھیا گیا۔

احمد مرزا اک ایسے شاعر دے نال بڑے خوبصورت ترنم نال اپنا کلام مشاعریاں وچ پنہا اے
 نہیں تے سنن والیاں تے اک بحر طاری ہو جاندا اے۔ لندن توں ہاروی انہاں نوں سنائی بلا یا جاندا
 اے تے سامعین چٹاں تے انہاں دا نال لکھ کے دو بارہ تے سہ بارہ سنائی فرمائش کر دے۔

انہاں نوں ٹھوی تے ریڈیو تے وی بلا کے سنایا گیا تے ہن تک سینکڑیاں مشاعریاں وچ ایہہ اپنے
 کلام، آواز تے مُردا جاو دو چکا چکے تے۔

بہت ساریاں غزلاں انہاں نے بڑی چھوٹی بحر وچ لکھیاں نے جمیویاں بوہت سارے
 مشاعرے لکھ کے لے آیاں نہیں۔

دل بھٹی حاسد . ہکاری
 ایہہ ملاقاتاں کس کاری
 جد اپنے اندر بے عملی
 دوہے دیاں ہاتاں کس کاری

”یاداں“ دے مطالعے توں بعد میں ایہہ کہواں گا ہے احمد مرزا احمد ہوریں بلاشبہ اخلاقی قدراں
 دے شاعر نے جہاں نے ساڑھے اردو رو پھیلے ہوئے واقعات نوں اپنے احساس دے جذبہ وچ
 پروکے اک سچا تے قیمتی بار بنا داتا ہے جہاں اے ”یاداں“۔

چھپکے کئی دریاں توں احمد مرزا ہوریں ادب دی چوکھی جنگ لڑ دے نے کیوں ہے اک پاسے اردو
 افسانہ نویسی نے زور پھڑپا ہوا اے تے تھوڑے نپے وقت وچ توں نویاں تے سلکھیاں کتاباں
 لکھ دتیاں نے، ایہہ مے نال نال بخاچی دار سال ”سوریا“ تے اردو وچ مزاجیہ رسالہ ”سنگان“ اپنی
 چکاں دکھو دکھائی جانے تے تے بن انہاں نے بخاچی شاعری دی سوتی تے ستھری ہاسیاں
 بھری کتاب لکھ دتی اے۔

انہاں دی ذہانت، دی دہائی پنہی اے انہاں نے اپنے خیالات نوں بڑے ٹھوکوں تے
 بھروسے انداز وچ شاعری دار وپ دے اپنی نگارشات نوں چارچن لائے تے۔
 احمد ہوریں نے کدھرے کدھرے انگریزی دے الفاظ وی استعمال کیے تے ایہہ بڑی چنگی
 طرح باقی لفظاں نال ڈٹ ہو گئے تے۔

میں تے پچھیا سی اس دا نام یارو
 خورے کیوں رس گئی اے اوہ ميم یارو
 سنیا اتوں بھل اس سنے سکھے دے
 تے کئی واری ہو یا اے سم یارو
 لے نئی رشوت اس نذرانہ سمجھ کے
 نہ آیا ذرا وی اؤنہوں شیم یارو

سجیہ کلام دی احمد نے بوہت خوبی نال بھایا اے۔ ”ناں دا عبط“ دے وچ انہاں اپنی ماں دے
 خطاں جس طرحاں منظوم کیئا اوہ پڑھ کے ہر بندے دی اکھاں چا تھرو آ جانے تے نہیں۔ اس نظم دا

دعاواں دا اثر اے تے اللہ و افضل اے۔۔۔ فیر بگرا تیاں دی وی تے کجھ قیمت ملدی ای اے۔۔۔
تائیں میرے سوہنے پارڈا اکڑ منور کنڈے ہورواں دی محنت تے اوہناں دے جتنی مشوریاں نے ایہہ
رنگ تے لانا ہی سی۔۔۔ راج

آیا جی اے اے دہناں دا میں احمد ادیب کہلان والا
رب شاعری دا دھرم دتا میںوں پار منور ملان والا

تے اراج ایہہ سب ڈاکڑ منور کنڈے ہورواں دی محنت و تاجیسا کتاب دی شکل و جگ تہاڈے مہماں
چہاے۔۔۔

میں دلوں بجانوں شکر گزار ہاں اوہناں! اجہاں نے پورے سال پروردو و واری کدی فون تے
تے کدی بڈر ایہ لکھس اپنی سب خدمت و فیت دے باوجود میرے شاعرانوں دنیا، پڑھیا تے سمداریا
آگرڈ اکڑ ہوریں اپنے پیاروی پتھر چھان نہ دیندے تے میں اے س قابل نہیں ساں ہے ایہ
کتاب مکمل کر دا۔۔۔ اللہ اوہناں نوں زندگی سلامتی دیوے بھلھ دوست اللہ پاک دی نعمتاں
چوں بوہت و ذی نعمت اے تے میں اپنے آپ نوں بڑا ای خوش نصیب سمجھتا واں۔۔۔

میں دلوں شمریہ ادا کرے واں اپنے بوہت ای محترم جناب علامہ فیاض فاروقی ہورواں دا
جہاں نے میری ایس ٹی جتنی شاعری دی کتاب نوں اپنی بے حد معروضیت دے باوجود وکھیا تے
اؤہوں ہور سنواریا۔۔۔ پنجابی زبان میری ماں بولی تے میںوں بڑی ای جتنی تے سوتی ملدی اے پر
چونکہ ایہ لکھن و جی نہیں آئی تے کئی جہاں دیاں غلطیاں سن جیہاں یاں فاروقی صاحب نے درست
کیتیاں۔ کئی غزلاں نوں تیار تک دتا تے اپنے علمی مشورواں نوں نوازیا۔ گوکہ میں ڈیرہ سال توں
آک پنجابی رسالہ "سویرا" دی کڈھتا یاواں تے اوس دی کمپوزنگ وی آپوں ای کرے واں پر فیروزی
میں مندواں ہے پائیں بوہت کجھ سکھاتا اے آپے انہاں بزرگ دوستاں توں۔۔۔

میرے پرانے سگی بھرا، بزرگ، دوست، گوانڈی، استاد تے بڑے ای شفیق تے محبت کرن
والے جناب پروفیسر نجم الحسن ضمیر صاحب جہاں نال آپر گوائے ہوئے رشتیاں توں ودھ روٹ
دے رشتے انہاں نال نہیں۔۔۔ اوہ رشتے جہاں دا کوئی تاں نہیں ہوندا پر اوہ کدی ٹہن والے نہیں

ہوندے۔۔۔ ایہ بے غرض تے سادے بچے پیار دے رشتے نہیں۔۔۔ عزت تے احترام دے رشتے
نیں۔۔۔ اک سماجی سوچ کجھ تے پسند دے رشتے نہیں۔۔۔ اوہی صدی تے پھیلے ہوئے مہجناں
دے رشتے نہیں۔۔۔ اللہ انہاں نوں صحت تندرستی دیوے، پروفیسر ضمیر ہورواں نے ہمیشہ میری
حوصلہ افزائی کیتی تے میریاں جھلملیاں تاں افسانیاں دیاں کتاباں بارے لکھیا وی تے ایس واری
دی اپنی صحت دی تخرابی دے باوجود اوہناں نے میری اس پہلی شاعری دی کتاب نوں بڑے غور نال
پڑھیا تے اوہ دے وی اپنے علم تے پیار دارنگ بھریا۔۔۔ میں اوہناں دا بوہت مشکور آں۔۔۔
ایس کتاب داسر ورق وی میرے پتر عارف عباد مرزا نے ڈیزائن کیتا تے ایس دی کمپوزنگ میں
خود کیتی تے انہوں چھپوایا وی خود ای۔۔۔

میں ایہ کہواں گا ہے میں کوئی واڈا شاعر نہیں تے نہی میں ایس قابل آں۔۔۔ نہی میرا کوئی کسے
دے نال کوئی مقابلہ اے۔ لندن و جی ایس ویلے بڑے بڑے ساہن تے مگر کجھ قسم دے شاعر نہیں
جہاں دے مقابلے و جی ایہہ بندہ ایک کئی جنی جھی اے جہڑی ادب دے تالاب و جی کونیاں
کھدیاں و جی جھپسی بھردی اے۔۔۔ ایہ پنجابی دا اک ادنی جا سیک اے جہوا اپنے گھر دے اک
کونے و جی کمپوزنگ کسے ادب دی بڑے غلوں نال خدمت کرن دے جذبے نال راہیں دودھ بچے
تک ایس نشے چہ ہوش یا رہندا آں۔۔۔ جدوں اوس نوں پنجابی بولی دے نشے دی عادت پئی
اؤہوں ہور کجھ وی نہیں سکھاوندا۔ ایہہ تے اردو مہلاں و جی وی جا کے پنجابی غزاں سر نال سنا
آوندا اے پائیں کسے دی سمجھ و جی آوندا نہی اے۔ ایہہ دیوانہ نمند اے۔۔۔ جے میں اپنی شکل نہیں
پدا اسد اپنا لہجہ نہیں پدا اسد اے میں اپنی ماں بولی کیوں چھڈاں؟ کدیں کسی نے اپنی ماں وی
چھڈی!۔۔۔

میںوں امید اے جے پنجابی بولی نال پیار کرن والے ایس کتاب نوں پڑھن گے۔۔۔ جھنن
گے۔۔۔ تے میںوں اپنی صلاح دین گے۔۔۔ رب راکھا

احمد مرزا احمد (لندن)

میں حمد پیا بہت گاواں ، سب رحمتاں تیریاں رہا
میں بحر بحر جمولی پاواں ، سب رحمتاں تیریاں رہا

توں روزی دیویں سب نوں بھانویں بہت پوجن یا تینوں
میں لکھ لکھ ہلکے گزراں ، سب رحمتاں تیریاں رہا

توں پردہ پوش ہیں پردے سب دے عیب تے پاویں
میں بخشش لئی لڑاواں ، سب رحمتاں تیریاں رہا

توں توبہ کریں قبول جے تاں شرم توں میں مرجاواں
بہت جمولیاں میں پھیلاواں ، سب رحمتاں تیریاں رہا

مٹی دے اک ڈرے توں ، ٹوں بندے خوب بنائے
بندہ تیرا کبلاواں ، سب رحمتاں تیریاں رہا

حمسیدی

حمد باری تعالیٰ

پالے کیزیاں نوں او پتھراں چہ ذی روحاں نوں رزق پہچان والا
 بھک مئے نوں شاہ بنا دیندا حکم فقیری دا شاہ نوں سنان والا

میں دور سی علم دی روشنی توں اک اوہ سی چائن دکھان والا
 سجدے کراں میں شکر گزاریاں دے او اے ہتھ قلم پھڑان والا

آیا ج اے ادب شناسیاں دا میں احمد ادیب کہلان والا
 رب شاعری دا جد حکم دتا مینوں یار منور ملان والا

کی رب دی شان بیان کراں جہڑا سارے جہان بنان والا
 اتو اک ای اوہ کاجب تقدیر دا اے کون حمیا لیکھ بیان والا

خود پانودا بھٹ گلچیاں نوں نیر خود ای ملان لان والا
 پہلے آپ ای موت دا دکھ دیوے نیر آپ ای خوشیاں دکھان والا

”گن“ کہہ کے پہلے تخلیق کردا اوہے نوں نیر مٹان والا
 رنگ رنگ دی اے مخلوق اُس دی او ذوالجلال کہلان والا

لالہ دا کس بھید پایا او دھرتی تے اسان والا
 کیتی پیدا مخلوق بے انت اُس نے جن اُس تے فرشتے بنان والا

توں ای مالک این ایہہ ای ایمان رکھاں
نال حم دے تر زبان رکھاں

تیرے بانج نہ ہور معبود کوئی
اسے گل تے سدا دھیان رکھاں

ذکر تیرا ای رہے زبان اُتے
ورد دم دم میں یاسخان رکھاں

سب توں اُچی مخلوق انسان تیری
چنگے مندے دی خود پہچان رکھاں

سدا بچدا رھواں بھیڑی پولیاں توں
نال ذکر دے پاک زبان رکھاں

گھر تیرے دے پھیرے میں لان لئی
ترپ سینے دے اندر ہر آن رکھاں

بے عمل ہاں تے بدکار ہاں میں تری مہر دا امیدوار ہاں میں
جھولی پادے اپنیاں رحمتاں ای بھادیں رکنا ای گنہ گار ہاں میں

پل پلا آتما اے میںوں یاد مولا ، یاد ماضی دی میںوں زلاوندی اے
اپنے عملاں تے جدوں نگاہ کراں ، ہوندا اپنے آپ توں شرمسار ہاں میں

تیرا وعدہ اے اپنے بندیاں نوں جیہڑے کرن توبہ سچے نال ول دے
پے کے جدے میں ترزاں دا تک مچھلی ، تیری بخشش دا خواستگار ہاں میں

بھر دے کاسہ میرا گدائی والا ٹھاٹھاں مار دے اپنے سمندراں چوں
باقس عقل تے ہاں علم رتا ، خالی ہتھ پھر دا قلم کار ہاں میں

تینوں واسطہ تیری ای قلم دا اے جس دی آپ قرآن چہ قسم کھادی
لاج میری قلم دی رکھ رتا ، تیری رحمت دا طلبگار ہاں میں

ابر رحمت دا پہلے وی دسداسی ، آجہ ارج وی ہویا مایوس تاہیں
توں ای کریں سیراب زمیں ول دی ترے کرم دا شکر گزار ہاں میں

تیرے قہر توں سدا میں ڈر ڈر کے
تیری رحمت دا سدا ارمان رکھاں

ہچی گل آکھن دا نہ خوف ہوئے
حق کہن دی قلم ، زبان رکھاں

جس پاسے شیطان دا راج ہوئے
اُس پاسے نہ کدی دھیان رکھاں

جوہر قلم دے میں دکھاندا رہاں
سب توں وکھری ای طرز بیان رکھاں

وصل یار دا اچھ نصیب ہوئے
آساں وچ نہ خور و غلمان رکھاں

ٹھاٹھاں مار دا بحر کدی شکدا نہیں
تیرا لب کرم کدی زکدا نہیں

ٹک جانے نے دن حیاتی والے
کرم تیرا تے کدی ٹکدا نہیں

بھر جویاں اوہجوں وی دینا ایں
جھوا در تیرے تے ٹھکدا نہیں

بینہ رحمتاں دا سدا وسدا رہے
ٹوٹا مہر دا تیری کدی شکدا نہیں

بسم اللہ توں جیہڑا وی شروع کریے
ادھ کم تے کوئی وی ڈکدا نہیں

چٹاں سنگیا اُس توں ودھ بھلیا
توں دین توں کدی وی سھکدا نہیں

نہیں سنگتا ایسے کسی ہور کولوں
تیرے بنا تے کوئی دے سکدا نہیں

سو ماہاں توں ودھ کے پیار دیویں
بنے اپنے تھیں کدی توں اکدا نہیں

نعت رسول مقبول

دیکھ دیکھ روضہ رجن اکھیاں نہ
اوتے رہن نوں دل اصرار کیتا

رہِ راضی اے اوں جے جس بندے
نامِ نئی تے گھر ٹار کیتا

کراں میں دی تاں اُس نوں پیار اتھہ
جنہیں سوہنے نئی نال ای پیار کیتا

دل عشق نے بہت بے قرار کیتا
نعتِ نئی دا جد وچار کیتا

اوہ اکھ نہ کدی بے نور ہوی
طیبہ گھری دا جس دیدار کیتا

کدوں آوے بلاوا مہینے دے لئی
میں دم دم دے نال انتظار کیتا

ہو گیا لبیاں تے اُس دا دُروہ جاری
یاوِ نئی دی جد بیقرار کیتا

اُس دی مٹل دا ہور نہ کوئی ہويا ، اوہ نیارا سی سارے جہان کولوں
رب ایساں سی نئی نوں پیار کردا ، اُسے لئی دو جہاں بنا دتے

شہ زوراں دے توڑے سب زور اُس نے ، کزوراں نوں سینے دے تال لایا
دے کے درس اوہ پیار محسوساں دا ، اُس نے آکڑے سر جھکا دتے

دیکھ اپنی توں پہلے اوقات آجھ ، کیویں لکھیں گا نعت رسولِ دی توں
بجھ سکے نہ پوری اوہ آج بکر ، کھوہ سیاہی دے جہاں نکا دتے

پندے نعت رسول پرند سارے ، پھلاں کلیاں نے راہ سجا دتے
ہر پاسے ائی پھیلیا نور اُس دا ، سارے جگ دے نمیرے جھا دتے

سرتے رکھیا اے تاج سرداریاں دا ، پایا جامد اے بشر نے نور بھریا
نور پھیلیا اے دونوں جہان اندر ، دیوے عشق دے اوس جلا دتے

نعرہ لا کے اوس توحید والا بُت شرک دے پُورو پُورو کیج
کیڑی رگناں ہن کرم نوازییاں میں اوہناں جیون دے ڈھنگ سکھا دتے

اللہ تعالیٰ ہے عاشق تے غلط اُس دی ، اُس دے عشق دے دوج بے قرار ہوئی
دیکھاں باغاں چہ مست ہوا بھر دی ایسے اُلغت دے جام پلا دتے

پیار دے تلکھے آسیں وچارے اُلفت دے پیار
دینا کرے محول اسماں نوں آکے کوئی بیکار

چیر کے دل عاشق دا جھڑی ٹوٹے کرے ہزار
نظریں آوے بھل دی پتی دو دھاری تلوار

بھی لکڑی داگوں دُجھے لوکی آکھن پیار
بٹھاں ترلے کر کے ملیئے کجمن لوک وگار

جسے اپنا نمل پاندے نیں وک جاندے نیں لوک
کھوٹے دل دج مارے چکاں جسمیں دا بازار

ٹھوہاں تے ڈنگ مار کے آجھ اپنا پیار جتاوے
باہروں بندے مٹھلاں درگے اندروں تلکھے خار

حمسپدی

غزلاں

غیر دگانے چٹکے مان جہاں سے نہیں
کدی گلہ نہ کر دے ہے کجھ کہہ جاواں

غیر کدی نہ پھیر کے مونہوں نوں فر جائیں
جے تینوں میں دل دی گلہ آج کہہ جاواں

خوسے ایہہ دیتا نہ اچھہ جتھ آوے
تھت گھڑی جے کول تیرے میں بہہ جاواں

پھٹ دلاں دے کلیاں ہی میں سہہ جاواں
پیار کدی نہ کرتا ، ایہہ میں کہہ جاواں

ڈکھ دی ڈپے ٹردا ٹردا تھک گیاہاں
سکھ دی چھاں جے لے کدے بہہ جاواں

پوس کے اپنے ہنجاں نوں میں زوں وانگوں
اتا بھاری ہونیاں نہ میں ڈسہہ جاواں

کبن کبن تارے راتاں لگیاں بھر دیاں
اس توں کہیڑا وڈا ڈکھ جے سہہ جاواں

اُلفت دا چنگیاڑا پایا ہور پواڑہ
دل دی راکھ نہ پھولاں ، میں تاں کجھ نہ بولاں

مار کے طعنے ٹوکاں ، دل ہے چھلیا لوکاں
مونہہ اپنا نہ کھولاں ، میں تاں کجھ نہ بولاں

زل گئی جندزی میری گھل گئی انج ہمیری
ککھ گلیاں دے رولاں ، میں تاں کجھ نہ بولاں

آچھ کج سناواں ، دل دا حال بھراواں
کیویں ڈکھ میں پھولاں ، میں تاں کجھ نہ بولاں

عشق نئے وچ ڈولاں ، میں تاں کجھ نہ بولاں
اکھیاں مست نہ کھولاں ، میں تاں کجھ نہ بولاں

جاگ پئی تے بے جد بے مٹھے
ڈردیاں اکھ نہ کھولاں ، میں تاں کجھ نہ بولاں

گیت پریت دا گاندا گیا ہے چھڈ زلاند
مونہہ بنجواں نال دھولاں ، میں تاں کجھ نہ بولاں

دل وچ یار وسا کے بہہ گئے چندا لا کے
کدی نہ چندے کھولاں ، میں تاں کجھ نہ بولاں

کر لوؤ مہنگا تیل ، ودھا لوؤ نیکیاں نوں
ہور ودھن سکھیاں بھنگھاں ، کجھ نہ بولاں میں

اِکو اِک سی کوشھ بیہ نے ڈھاہ دتا
اِگوں پٹیاں نے ڈھپاں ، کجھ نہ بولاں میں

مردے جانے لوکی بھنگھ توں پھاہ لا کے
لاشاں نکلن ڈکھاں ، کجھ نہ بولاں میں

بلی کھاوے قیہ ، کتے بسکھ کھان
بنے دے گھر بھنگھاں ، کجھ نہ بولاں میں

اچھ کس نے سننی تیری اتھے گل
دل نوں گھیریا ڈکھاں ، کجھ نہ بولاں میں

اِزلاں توں راہواں نکاں ، کجھ نہ بولاں میں
تھک سکھیاں نے اکھاں ، کجھ نہ بولاں میں

لُک جانے سُکا کے پاری اُولے اوہ
جمائیاں مار میں نکاں ، کجھ نہ بولاں میں

مٹھپ ہنھیرا رات تے تیریاں یادوں نے
ڈکھ سکھیاں نے اکھاں ، کجھ نہ بولاں میں

مٹھ بری چہ پھڑ کے لے گیا پڑ نوں
کراں دُعا نہ تھکاں ، کجھ نہ بولاں میں

دل جھگل چہ لبھاں یار گواچے نوں
ریت عشق دی پھکاں ، کجھ نہ بولاں میں

کیوں کبیلر لیلر رہندا این
 اک پیار لڑی وچ رل جاندا

جھٹ کول تیرے بہہ رو لیدے
 اک بھار دلاں توں نل جاندا

چے رکھ دیندا جھہ بر ساڈے
 امجد دی پیار چہ پل جاندا

دل وایک بھلاں دے کبیل جاندا
 جے توں ہی سانوں میل جاندا

اسیں بھلکے تیرے پیار دے ساں
 جی لیدے جے توں میل جاندا

اسیں تیرے دن تے رونا سی
 توں اج جاندا یا کل جاندا

کیوں ڈھری ڈھوک بنا بیضا
 جے توں وی اسان وچ رل جانا

کدی ہجو بن کے پکدا اے دل
کدی بن کے آگ ہڑکدا اے دل

کدی چپ کر جاندا اے خورے کیوں
فیر ہولے ہولے دھڑکدا اے دل
فیر پھین نال دی پھپھدا نہیں
جد گھلیاں وانگوں مہکدا اے دل
تیرے گھکھوے نوں جد دیکھ لوے
جن بن کے فیر پکدا اے دل

جد پی لوے تیریاں اکھیاں توں
جیا نشے دج فیر پکدا اے دل

تیرا گواچا احمد نہیں لھنا
کے ہور دے سینے دھڑکدا اے دل

گچی گل نوں دل نال جوڑ رکھیں
خیال حُسن والے سدا موڑ رکھیں

اِس توں وی وڈا کیہہ کھوٹ ہوئی
مہر بھریا دل ایہہ توڑ رکھیں
ساڈی دیکھ ترخ تے فر بیجاں
خنجر اپنا ظلم دا موڑ رکھیں

اساں امن دے نال وفا کیتی
رُخ فسق دا توں وی موڑ رکھیں

جیہیں بیڑی دا بچہ توں پھڑسیں
احمد کدی ادہ بیڑی نہ بوڑ رکھیں

آکھے یار نہماراں تاں موڑاں گے نہ
ٹھا وصل دا شیشہ تاں جھوڑاں گے نہ

تیری یاد سدا اے سینے اندر
اُس یاد توں دل نوں موڑاں گے نہ

بھادریں ملن گے تیرے توں لگھ سوہنے
ساتھ تیرا تے کدی دی چھوڑاں گے نہ

ایہہ عمر تاں جبر چہ لنگ جاسی
در اوں محبوب دا چھوڑاں گے نہ

دل بخلی حاسد ہنکاری
ایہہ ملاقاتاں کس کاری

نہ حرام حلال تمیز رہی
فیر دین زکاتاں کس کاری

جد اپنے اندر بے عملی

غیراں دیاں باتاں کس کاری

ہر بندہ بندے دا ویری

ایہہ اُچیاں ذاتاں کس کاری

جس سو کے امجد دن کڈھیا

اوہ جاگے راتاں کس کاری

تیرے حسن دی ہوو مثال ناہیں
ہوو مثل وی کوئی اسان لوڑاں گے نہ

سٹنے اسیں جھوڑے نل مل دیکھے
مونہہ انہاں توں کدی موڑاں گے نہ

آجھ جیسی دے نال اسان نر پیچھے
داسن کدی وی اوں دا چھوڑاں گے نہ

رات جائیاں والی

گھپ سیاحیاں والی

درد واغڑاون آئے

تیف بہائیاں والی

سب توں ڈوہ پلاوے

فطرت گائیاں والی

لوکاں نال بھری اے

شام شہنائیاں والی

بجر نے گتھی کہتا

شکل اے مائیاں والی

چنگا سی نہ ملدے

اوہ رات جدائیاں والی

راز توں رکھیں تیری

عادت نائیاں والی

حمیرا

جس کھٹ کے سب گنوا پھٹیا
 فیر اوہ وپاری کس کاری
 نہ رب لبھا نہ یار ملیا
 ایہہ عمر گزاری کس کاری
 نہ سکھ دا ساہ نصیب ہویا
 ایہہ دولت ساری کس کاری
 جو ہوئی نہ فیر آباد کدی
 اوہ اچی ماڑی کس کاری

ہوئی حالت اے غیر وچاریاں دی
 اک دیکھ کے جھلک نظاریاں دی
 رہے پیٹھے اخیر زمین اُتے
 فح کر کے وتی تاریاں دی
 اُڑ جائے جے کندھ ترپڑ آئی
 تہ پیندی اے لوڑ سہاریاں دی
 دھوکے اپنے دل توں اساں کھا پیٹھے
 جھولی بھری اے لال انگاریاں دی
 پلے جو دی سی اساں گنوا پیٹھے
 پھٹی صحبت ناں فیر دی ماڑیاں دی
 ڈب گیا وچ اوہ دریا آجھ
 جس کیتی نہ قدر کناریاں دی

اوکھت تے جس مونہہ پھیر لیا
اُس یار دی یاری کس کاری

اسیں اپنا آپ متوا بیٹھے
کیتی جان جے واری ، کس کاری

ہر فرض نوں جے پاہل کیتا
فیر سُنھ داڑھی کس کاری

چد جذبہ شہادت جاگ پوے
فیر جان پیاری کس کاری

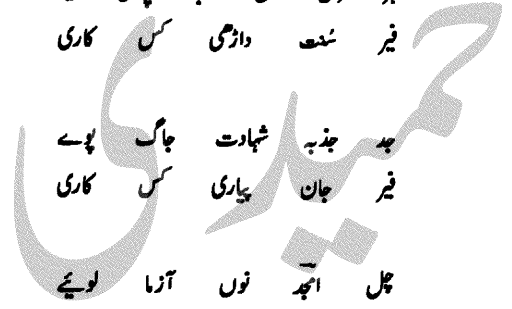
چل اچھ نوں آزما لوچے
فیر اُس دی یاری کس کاری

سوچنے مکھ تے لکھ غراب ہوندے
جد عاشق بے حد حساب ہوندے

دنیا اپنی ہی اپنی دسا کے تے
ڈل ملن نوں کیوں بے تاب ہوندے

آیا جد دی تیرا خیال سانوں
اسیں پنجواں دے دج غرقاب ہوندے

کدی چاہیا نہ توں بدنام ہوویں
ورنہ ملن دے کئی اسباب ہوندے

اساں پیار نون قصبہ نہ بنن دتا
ساڈے نال بدنام جناب ہوندے

ایہہ جدائی نہ کدی طویل ہوندی
ساڈے ویری نہ تیرے احباب ہوندے

رب ولوں ناں بہتری جے ہندی
رُکھ بجر دے کیویں شاداب ہوندے

آہ پنچنی اے ست اسان امجد
لیکھ ویری دے اینج خراب ہوندے

بھانویں کناں دی جان امیر آں میں
تیرے در دا اک فقیر آں میں

اوس حُسن نون کیویں میں محل جاواں
جھدی یادوں دا ہویا اسیر آں میں

جتنے حُسن تے عشق دا میل ہوندا
اوسے منزل دا اک رہ گیر آں میں

کوئی خواب اے میریاں نیندراں دا
اوس خواب دی خود تعبیر آں میں

کدی آکے امجد آزاد کردے
کھڑا عشق دی پا زنجیر آں میں

موت دا پنکا سر توں لہ لے
ٹھوٹھے وچ حیاتی پالے

تیری آس نکائی بیٹیاں
کدی تے آکے جھاتی پالے

اُونہاں دے ہتوں ڈنگیا گیا
سپ جئے یار حیاتی پالے

چومصرعہ

طوطیاں وانگوں اکھیاں والے
نکج دے امجد ساتھی پالے
کر مزدوری ٹٹ گئے پاسے
گھر وچ چٹے ہاتھی پالے

میرے ہاسیاں نوں آزماندا اے
اوہ غم دے تیر چلاندا اے

اوہ جس توں قبر پٹاندا اے
فیر اوے نوں دکھاندا اے

اوہ ہاری بازی چت لیندا
کوئی بھلیا قرض چکاندا اے

اوہ کسے فریب دا کس کے تے
فیر لقمہ خود کھا جاندا اے

اوہ مڑوے بلدے اکھراں چ
میری سوچ نوں اگاں لائدا اے

میری راہ وچ چکڑو پنجواں دا
ہر راہی نوں تہلکاندا اے

ایہہ غزل اے درد بھری احمد
ہر شعر میرا تڑکاندا اے

کر جاندا ہے کجھ اشارت احمد
تیرے تال نہ ہوندی شرارت احمد

کھا رہ گیا ایں جہاں منزلاں دے وچ
توں آپے اوہ چاڑی عمارت احمد

سنگ چھڑ گئے جہاں لئی جان ماری
کس کم دی اے تیری امارت احمد

سنگ بھیڑیاں دے جھوا تال فریا
رہ سکی نہ اُس دی طہارت احمد

تمہیری

وچ کے دین نوں کھاون والے
لوکی آکھن اللہ والے

بٹھیاں بٹھیاں گلاں کر دے
لئی کھلوتے زہر دے پیالے

یار نوں وی تے ڈیری نوں وی
ڈگن سپ دو مونہاں والے

پھر دے پا محراباں تھے
جہاں دے کروت نے کالے

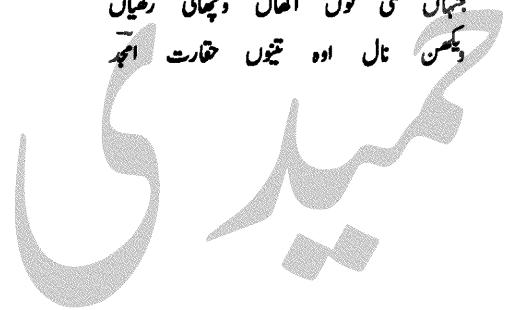
مونہاں تے لاجول نے پڑھدے
اندروں ایہ شیطان دے سالے

چ کے رہتا آجھ مرزا
تیرے ہتھاں دے ایہہ پالے

اکھاں رو رو کے ارج پے نور ہوئیاں
تیری پڑھے تاں کج عہارت آجھ

قدم قدم تے لگھ بھارتاں نہیں
کون بجھے گا تیری بھارت آجھ

جہاں لئی توں اکھاں وچھائی رکھیاں
دیکھن نال ادہ تینوں حقارت آجھ

گھر دیاں نیہاں سب ہل سکھیاں
بھائیاں نے جد وڈر پا وئی

گھر نٹ کے چوراں نے بڑ
چور چور دی ڈنڈر پا وئی

انہیں پیو دا حصہ منگ کے تے
بھائیاں دے دل گنڈ پا وئی

جی ماں لے گئی ، پنت پیو نوں
ایہ بڑے دیلے وڈر پا وئی

میری کھوڑی بن کے پڑ نے
میرے سینے ٹنڈر پا وئی

سپاں داٹگوں ڈنگدے لوکی
کولوں شوکدے لکدے لوکی

کیوں نہ جیوں دیدے لوکی
ہر شے کھدے منگدے لوکی

راتیں سون نہ دیدے لوکی
رولا پاندے کھنگدے لوکی

کچھ پڑاں تیری یاد دیاں
کچھ اپنے درداں نال پھراں

میتھوں نکا سی پر وچھڑ گیا
ایہ سوال میں کس دے نال کراں

پُچھ سادھ کے ویلا کڈھ آتھ
کیوں دو جیاں نے بے حال کراں

جو لکھ دتا رب نے میرا
میں لوکاں کیوں سوال کراں
اک گمراہ حلال کھان لئی
کئی ڈھپیاں دا لئی تھال پھراں

جہاں نال میں کھیل جوان ہویا
لئی یاداں سینے نال پھراں

تیرے وچھڑن دا ڈکھ مار گیا
رو رو کے میں بے حال پھراں

پہلے تے کچھ ہور کہیا سی ہن کہنا ایں ہور
اگلی پچھلی گل تے بولیں پہلے کریں توں غور

کردا پھرنا ایں لکھ تدمیراں پر چلے نہ تیرا زور
مسمی ہوئی کدی نہ بدلے پتا کریں توں غور

لکھاں واعظہ نماں دے سن لے پڑھ لے ڈیر کتاباں
بھادیں کچھ لگاماں اس دیاں لفس بڑا مونہہ زور

دن دہاڑے ڈاکے پیندے گلی گلی وچ خون
کچھ نئے کوئی اہ کسے دی ہر پاسے کھپ شور

ہر بندے دی اپنی قیمت وکدا ہر کوئی مول
بے مل رہیا احمد لوکاں مل پایا کچھ ہور

مٹاں ہو نیاں بھلیاں اُس نوں کدھر اے میرا ڈیرا
آیا سی ملن گواڈن نوں ، ناں لگ گیا پر میرا

تو جانا سی تے جا جزا ایں ایویں آساں لائیاں
سانوں دس دتا ترے یاراں جو ہے کم پرانا تیرا

اسی ڈنکے گئے کئی داری اپنے جہاں توں ڈانڈے
ایہ دوش اے ساڈی قسمت دا ناں لو دینے نیر کیوں تیرا

کدی بھل کے جھاتی مار لیدوں میرے بوجھ ویکھے بھالے سن
مجبور تینوں دل شید کرے ، تے بدل جائی ول تیرا

ایہہ ساڈے ول دی سادگی اے ایسوں وصل امیدیاں لا بیٹھے
ولی رشتے احمد عجیب ہنڈے ول ڈیکے تینوں میرا

توں کج نمازاں پڑھیاں
تیری اک وی کم نہ آئی

توں ساری عمر کمایا
اور بکھے گئی کمائی

توں فیض دی کیوں پاندا
تیری ندریاں نال ایشائی

جد عشق دی سولی چڑھیا
تد بنیا درد دوائی

چیدا بوجھا بھاری احمد
اج اونہے عزت پائی

اج ادھی صدی لنگئی
میتوں فیر وی عقل نہ آئی

جس دھڑے کندھ چڑھائی
ادھ میرا سی ماں جانی

ہر کم چہ کیڑے کڈھے
ایہ سس نوں سمجھ نہ آئی

جس خاطر دچڑے ماپے
ادھ نکل بیا ہر جانی

جو گھر دی عزت بنیا اے
اس بندے دا وی مان رکھیں

ایہہ جیوں سفر اے جنگل دا
توں ہتھ وچ تیر کمان رکھیں

اک ہور عدالت اُچی اے
اس دا ہی خاص دھیان رکھیں

اچھ تاں سدا توں تیرا اے
توں یاد ایہہ میری جان رکھیں

بت تلی اُتے جان رکھیں
دل دیس اُتے قربان رکھیں

ایہہ پینڈے ادکے لے نہیں
ہولا برتے سامان رکھیں

دشمن نہیں چار پھیرے ای
ہکی توں آپ بچان رکھیں

کل کی ہووے کجھ خبر نہیں
پر کل دا خوب دھیان رکھیں

بندھ پلے جو کجھ بھننا ای
ہتھ پادیں نکا نان رکھیں

سی سدا کوئی زور نہیں
سدا کوئی زور نہیں

دل لٹ کے جیہڑا لے جائے
ادہ ہوندا برف دی چور نہیں

جس نے دی آہد نوں لیا
ادہ اپنا سی کوئی ہور نہیں

ساڈے پیار دی تینوں توہڑ نہیں
تینوں کہن دی وی کوئی لوز نہیں

پردیس دے کاپے جنگل وچ
تیری یاد بنا کجھ ہور نہیں

دکھ سہ کے تیرے جبر دے دی
اسیں پایا کجھ دی شور نہیں

خود دکھ دی آگ وچ بلدے رہے
کدی کجھ جگ نوں ہور نہیں

بے توں جھٹ گمڑی لئی ساڈے کول کدی زک جانا سی
روز روز دا رونا ساڈے دل دا تک جانا سی

دل دے بھاٹے نوں میں کج سنہال کے رکھدا رہندا
اُتھیں اک دن آپے ای تے ہولے جے نرک جانا سی

ٹھہاں بھر بھر دھڑیاں میں تے پیار دی جموئی توں
کد تک پوری پیندی اک دن اوئیں وی تک جانا سی

بے قدری تے چھل چھل میں وی لہو دی اتھرو رویا
کیوں سنداں باد بختلی ، سکے وانگوں تک جانا سی

میرے وانگوں توں وی جنگل ڈیرے لائے ہوندے
پیار دی خاطر اتھرو میں وی آکے تھک جانا سی

ہر ویلے اوہ دل نوں دکھائے جانے نہیں
فیر وی اوہ سناووں یاد آئے جانے نہیں

ایہ عالم مستی دا تیرے آون تے ہے
ایسے ویلے تے چھل کلائی جانے نہیں

دل دے ٹٹن تے اکھ نہ لگی ہوئی
ہسداں وی تے اتھرو برسائے جانے نہیں

یاد تیری نوں دل دی دھڑکن بتایا اے
ساڈے جے وی یاد آئے جانے نہیں

میرے ہاسیاں تے ہرگز نہ جا اتھرو
ہس ہس کے وی جھو چھپائی جانے نہیں

پاک سوسائٹی ڈاٹ کام کی پیشکش

یہ شمارہ پاک سوسائٹی ڈاٹ کام نے پیش کیا ہے

ہم خاص کیوں ہیں :-

- ✧ ہائی کوالٹی پی ڈی ایف فائلز
- ✧ ہر ای بک آن لائن پڑھنے کی سہولت
- ✧ ماہانہ ڈائجسٹ کی تین مختلف سائزوں میں اپلوڈنگ
- ✧ مشہور مصنفین کی کتب کی مکمل رینج
- ✧ ہر کتاب کا الگ سیکشن
- ✧ ویب سائٹ کی آسان براؤزنگ
- ✧ سائٹ پر کوئی بھی لنک ڈیڈ نہیں
- ✧ ہر ای بک کا ڈائریکٹ اور ریڈیو امیل لنک
- ✧ ڈاؤنلوڈنگ سے پہلے ای بک کا پرنٹ پر یو ایچ آر پوسٹ کے ساتھ
- ✧ پہلے سے موجود مواد کی چیکنگ اور اچھے پرنٹ کے ساتھ تبدیلی
- ✧ پیریمل کوالٹی، نارمل کوالٹی، کمپریسڈ کوالٹی
- ✧ عمران سیریز از مظہر کلیم اور ابن صفی کی مکمل رینج
- ✧ ایڈفری لنکس، لنکس کو میسج کے لئے شرنک نہیں کیا جاتا

We Are Anti Waiting WebSite

واحد ویب سائٹ جہاں ہر کتاب فورنٹ سے بھی ڈاؤنلوڈ کی جاسکتی ہے

↩ ڈاؤنلوڈنگ کے بعد پوسٹ پر تبصرہ ضرور کریں

↩ ڈاؤنلوڈنگ کے لئے کہیں اور جانے کی ضرورت نہیں ہماری سائٹ پر آئیں اور ایک کلک سے کتاب

ڈاؤنلوڈ کریں

اپنے دوست احباب کو ویب سائٹ کا لنک دیکر متعارف کرائیں

WWW.PAKSOCIETY.COM

Online Library for Pakistan

Like us on
Facebook

fb.com/paksociety

twitter.com/paksociety1

چہرے کے پتھر نہر کیوں دکدی
گھنٹا تیسہ چھ فریاد سی ہوتا

نال دعا ہے ماں دی ہوندی
کدی نہ انج بریاد سی ہوتا

رکھدا ہے ایمان خدا تے
نہ احمد ناشاد سی ہوتا

ترے وصل ترے تے شاد سی ہونا
نہ ہوندا ادھ بریاد سی ہونا
دب کے میت میری زین ویج
ہور حزار آباد سی ہونا

اُڑیا جو دی تیرے ہتھوں
اس نے کی آباد سی ہونا

سونے دے پنجرے دا قیدی
اُس نے کیہ آزاد سی ہونا

بری رہواں دے وچ کنڈے نہیں
کی مٹلاں دی سوغات ہوئی

اوہ کدی نہ میوں مٹل سکدی
جو پہلی سی ملاقات ہوئی

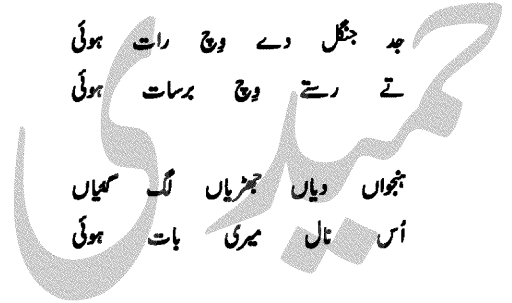
میں ساری راتیں بھجدا ریا
تیری اکھاں دی برسات ہوئی

جد جنگل دے وچ رات ہوئی
تے رستے وچ برسات ہوئی

بھجواں دیاں تھڑیاں لگ سکھیاں
اُس نال میری بات ہوئی

شیا ایں اُس نے آنا اے
ہر رات میری شبرات ہوئی

میں چاک گریاں ہو بیٹھا
کی حالت ایہہ دن رات ہوئی

مومن ڈنگیا نہ جائے دو جی واری
فیر کاہرے امیدیاں لائیاں نے

اوپدا وڈا جرم غریب ہونا
لوگاں دتیاں جھوٹ گوائیاں نے

تو لگ چھپ آتھہ دن کڈ لے
تیریاں کیتیاں سب بھلائییاں نے

شندھی چھاں دا ٹوتا پت کے تے
اوپدے بوہے باریاں بتائیاں نے

اندروں باہروں لا کے جندرے
چویرے پاسے کندھاں چھائیاں نے

ڈر چھپ کے اوٹھاں منافقاں تھیں
لائیاں جہاں پیار دی پھائیاں نے

آٹھاں سکلیاں دے سنگ دا فیدہ
جہاں کدی نہ توڑ بھائیاں نے

ڈھٹے نوں گاں ددھ کے چالے

اپنے پیئے تا وی لالے
اوکے پیئڈے ، گھپ ہمیرا

سانوں وی توں نال رلالے
ٹھڈا کھا کے ڈھد نہ جائیں

کے نوں اپنا تہہ پھڑالے
ایس مگناہ وی مگری توں

کدی توں اپنا آپ بچالے
چے لوکی پھائیاں چھدے

ٹھہاں نوں توں جتدے لالے
جہڑا مرن دا دعویٰ کردا سی

کدی اس نوں وی اٹھالے
زہر ڈلف دا ٹکدا تاہیں

اچھڑ پادیں فیر ڈٹالے

پنڈ عیاں مہماں دی چائی پھردے آں
محراب وی متھے سجائی پھردے آں

جس گل تے روکاں وی لائی رکھیاں
اوہ گل وی آپ سٹائی پھردے آں

اساں کلہوئے کلہوت اُتے
نویاں کلیاں کرائی پھردے آں

ہر چہرے دے اُتے دوجے چہرے
تے اساں سجائی پھردے آں

اسی اپنی اداں چمکاں توں
دوچے دے سر لائی پھردے آن

مونہوں کلہ دی حق دا جاری ہے
کچھے نھرا دی دہائی پھردے آن

درس آجہ توں پُپ دا دے کے تے
آپوں رولا دی پائی پھردے آن

جھے حُسن دے کاروبار ہوندے
اُتے جساں دے بازار ہوندے

رب کرے ایہہ جسم دی صاف رہوے
بے لیوے نہیں داندار ہوندے

جہوے راتیں بھلکھے ای سو چاندے
اوہ نیک تے ایماندار ہوندے

گھٹ ناپ تول کے وچن والے
اوتی وڈے ساہوکار ہوندے

حمیدری

جہاں لُگ بھپ کے سب عمر کئی
فیر ادوی نے جاندار ہونے

سب سینڈ مرای تے کبج
اج کل ایہو فنکار ہونے

جتنے نقلی ، اصلی بن وکدے
اودہ دسدے اج بازار ہونے

چد کرے اصول دی گل امجد
فر ملے ترے کاروبار ہونے

دل ویکھے جے بتم زمانیاں دا
فر کھے گا کرم زمانیاں دا

ذکھ سہہ کے دی سُکائے رہے
جہاں رکنا سی بھرم زمانیاں دا

ویکھے کے میریاں بھجواں نوں
دل ہویا نہ نرم زمانیاں دا

نہ پیار دے مجرم نوں معاف کرے
ایہہ رہیا اے دھرم زمانیاں دا

جہاں ہتھی دند سجا رکھے
ہویا انہاں تے کرم زمانیاں دا

چنگی گل نوں کہنا ضروری اے
نہیں تے پُچ رہتا ضروری اے

جہڑا دل دی کتاب تے لکھیا اے
اوہ یار نوں کہنا ضروری اے

ایہ ریت وفا دی ہجر دے وچ
ہس ہس کے سہتا ضروری اے

جتنے سوچ تے پھرے لگ جادن
اوتے پُچ رہتا ضروری اے

جے فیض بزرگاں تھیں پاتا اے
جٹ گھڑی لئی بہتا ضروری اے

میں کچے گھڑے تے آجاندی جے پار پلاندا اک واری
میں تھل دی آگ وی سہہ جاندی جے نال اوہ آندا اک واری

ایہہ پھلاں ورگی چند میری توں کنڈیاں وچ اے رول دتی
میں کھو دی بھل دے وانگ جے بٹھوے یول سناندا اک واری

توں لگ لگ میوں دھندا میں تینوں کیہہ سی ایڈی مجبوری
اوہ کون سی روکن ٹوکن لئی جے کول توں سہندا اک واری

بُن توں دی کلیاں روویں گاتے میں وی بہہ ٹرلاواں گی
جد دیلا سی توں اُس ویلے گل دل دی کہندا اک واری

میں کدی وی ڈولی نہ چڑدی بانہہ پھڑ کے آہد جی میری
اکھاں وچ اکھاں پا کے توں جے پیار جتاندا اک واری

تیری جموں چہ پیار اے خار نہیں
بہیں عملی ، غازی گفتار نہیں

میںوں بھروسہ اج وی پیار تے ہے
تہہ تیرے وانگوں تگوار نہیں

کیوں پئی ویلے دی زنجیر تینوں
جے ویلے دی رفتار نہیں

کھوڑے رہن دل وچ بھل ترے
آئیں عشق دے وچ گرفتار نہیں

بدل وانگوں ہر تھاں وسدا رویا
ہوویں امجد جیا گنہگار نہیں

جتنے شراب دی مستی ہو جاندی اے
اوتھے عزت سستی ہو جاندی اے

جتنے دل دا قرار مل جائے
اوتھے آباد بہتی ہو جاندی اے

تیریاں اکھاں وچ چھد ویکھاں میں
خورے کیوں مستی ہو جاندی اے

سپاں دی بہتی وچ رہ کے
موت دی سستی ہو جاندی اے

جنہوں سچو دا پیسہ مل جائے
اوپدی اچھی بہتی ہو جاندی اے

دین پھیلانا کم جہاں دا ، روکا لا کے خوش ہونے میں
چند نکلیاں دی خاطر بھیڑے دین وکا کے خوش ہونے میں

اکھ پھولی کھیڑ کے خالم اپنیاں تقدیریاں نال
اج زوراں دے نئے تھیں سانوں اوستا کے خوش ہونے میں

جیسا کریے ویسا بھریے کون دے سودائیاں نوں
اپنے شیشے دے کوٹھے وچ رنگ سجا کے خوش ہونے میں

پھل نوٹے سی کم جہاں دا ، آگ لاون تے ٹلے میں
اپنی جھوٹی آن دی خاطر شہر جلا کے خوش ہونے میں

اپنے دیس دی حالت دیکھاں اترو ڈل ڈل پندے میں
دل مٹلان نوں کہندے آتھ ادتھے جا کے خوش ہونے میں

کوئی کی جانے میں عشق چہ کج ناکام ہویا
نجر وی کئی تے مفت وچ بدنام ہویا

وصل توں پیاری سی سانوں عزت تیری
مونہہ سیتا اپنا تے بے زبان ہویا

اپنا کہہ کے جہاں تے سی مان کتیا
بن گئے ویری انج جہان حیران ہویا

میری غربت دے مارن طعنے اوہ
ایسی کئی سوچ تے پشیمان ہویا

پینڈا توں انج مکا لیندا
 سانوں وی نال رلا لیندا
 نہ ٹھوکر کھا کے ڈمیہ جاویں
 کھڑیاں نوں بانہہ پھڑا لیندا
 چچ ہی پھانیاں چڑھدے نیں
 ہونٹاں نوں تالے لا لیندا
 اس میلے نے فیر نہیں گلانا
 کچھ توں وی جھولی پا لیندا

جتھے ہوندا خون عزت والیاں دا
 اوتھے ازل توں پیار قربان ہویا
 جس تے ودیا ظلم کینے لوگاں دا
 اُس تے رب سدا مہربان ہویا
 بچدے تے وی! گدا اے حساباں تے
 فیہ آجھدے دیکھیں کج میران ہویا

حمیری

راہ دے وچ گھپ اُھیرا ہے
کوئی دیوا نال ہی چا لیندا

کر فکر نہ ڈلھیاں بیراں دی
ڈلھیاں نوں جمولی پا لیندا

کل اونہاں دی واری آجائے گی
ایہہ بالاں نوں سمجھا لیندا

حمیرا

آزاد نظام

فیر میں سُتار یا!

فجر دی نویں نویں لووچ
 مٹلاں دی آڈان تے نگڑاں دیاں بانگیاں
 اکھیری گل گئی
 باہرتارے پیا ویکھنا
 کسرے دی باری وچوں
 ادھانٹیا ادھاجا گدا
 شہر دی سستی دے منارے پیا ویکھنا
 محلے دی گلی چوں بڑھے بڑھے لوکی
 ہولے ہولے کھنگدے
 ٹری جانے مستی ول
 کھوٹیاں دے لئے سہارے پیا ویکھنا
 بند کیتا باری نوں
 میٹ لیاں اکھیاں
 فیر میں سو گیا
 خاباں وچ کھو گیا
 مٹلاں دی واجاں نگڑاں دیاں بانگیاں

دُور دُور ہونے یاں کتیاں
 اندر دے شیطان نے
 سر ہانے میرے بہد کے
 دل وچ لہد کے
 لوری مینوں دیندار پیا
 ہولے ہولے کہہ آ گیا
 ہالیں بہتا ویلا اے
 تیرے بڑھے ہوں دا
 فجری نہ سون دا
 ہن توں سو جا
 خاباں وچ کھو جا
 اوہدی گل من کے
 فیر میں سو گیا
 خاباں وچ کھو گیا

میتوں ڈرگدا اے

میتوں ڈرگدا اے
 اخباراں دے پنیاں توں
 جہڑے ہونا لکھے جانے نے
 انہاں توں پڑھ کے من
 میتوں ڈرگدا اے

دل کھاندا یاں سپاں داغوں
 جتھ دیاں میرے لکیراں توں
 اٹھ گیا میرا بھر وسہ بن
 انہاں سا دھو پیر فقیراں توں
 دین دے تاں توں دھو کوکھ دیون
 سدھے سادھے لوکاں توں
 کون مارے گا آکے بن
 لہو چنیریاں جوکاں توں
 انہاں وچ رہ کے بن
 میتوں ڈرگدا اے!

خورے کیوں؟

دیوانہوں مرچاں دی دھونی
 ایہہ جن بڑا عالم چٹیا اس نوں
 ایہہ جیکاں اس جن دیاں نیں
 تسی نگر نہ کرنا!
 اس جن نے پیر دے ہتھوں مرنا
 بو ہے باریاں بند کر کے
 چلہ کنیا کئی راتاں نوں
 جوان کڑی سی سہہ نہنگی
 پیر دیاں کراناں نوں
 بڑھے ماپے جیدے مر گئے
 پیر ہو راں دی جیب نوں بھر گئے
 کیڑی بھیرٹی گوی اسے جی
 ماہیاں تال کی اوہ کڑنی
 ایڈھی چھتتی
 خورے کیوں؟
 جن دے نال اوہ آپ وی مر گئی

میں تھک گئیاں آن

ساری حیاتی تیرے اگے میں جھوٹ بولیا
 لوکاں دتیاں بھر بھر بندھن کاں
 تیرے لیے میں گھٹ تولیا
 یاد کے دی آنندی سی
 ناں تیرا میں لبیدی سی
 کلبوت میں تیروں دے رکھیا
 ساہ ہور دے ناں دلہندی سی
 اسے وچ ہی لنگ گئی حیاتی
 کسی دی یادوں سینے لاکے
 جاگی ساری ساری راتی
 ہن کچھ سوچ ایہہ آنندی اے
 مینوں بڑا لاندی اے
 حیاتی دے ایہہ تھوٹے پنڈے
 فر فر کے میں تھک گئیاں آن
 اپنے آپ نوں دھو کہ دیندے
 ہن تے میں بک گئیاں آن
 میں تھک گئیاں آن

اوکھے پنڈے!

لباسٹری، گھنپ ہنھیرا
 بوہت اوکھاسی پنڈے امیرا
 تیری یاد دی انگلی پھڑکے
 راتیں ٹریا، ہو یا سویرا
 کدریں نہ بھلیا کھنڈا تیرا
 تیری دعا دیاں پدھری راہواں
 اس نوں میں کج چھوڑ کے جاواں
 پردیس دی تھی دے وچ
 تیری جھولی دیاں شغڈیاں چھاواں
 میں کج بھل جاواں؟
 اج بہہ کے لوگاں نوں میں
 تیرے پیار دے گیت سناواں
 چہنکن تیری یاد دے تارے
 ہن تے میری سوہنے مانے
 اوکھے پنڈے لنگ گئے سارے!
 ❁ ❁ ❁

ہن کیہہ ہونا اے !

تھک کے میں فیہ بنو نچے ای بہہ گیا
 پچ کر کے ہر سٹنوں میں سہہ گیا
 چالچی ورھے لنگ گئے ہن کی ہونا اے !
 اکھیاں میٹ کے نہیر ے دے وچ
 کھھے بہہ کے رونا اے

کھرتوں ہی جد ریاتے اومی رات ہی
 کھروالیاں نال اوہ آخری ملاقات ہی
 کچھ پر دیس میں دھکے کھاندار بیا
 دن راتیں میں پیسے کھاندار بیا
 بھل گیا میں اپنے بو بیاں نوں
 اپنیاں نوں تھنڈے
 لوگاں داس ہو گیا
 بذھے ویلے اج میں
 راہواں وچ کھو گیا
 دھیاں پڑوی گل نہیں من دے
 میرا لنگ لنگ وکھرا ہو گیا
 سوچاں وچ بہہ گیا
 اکلا میں رہ گیا
 نہ اتھے
 نہ ای او تھے
 کوئی وی نہ رہ گیا

میری

میں کس امید تے حیواں!

میرے سینے بلدے ہما نمز

میرالواں لواں مرزا بلدا

میں کیوں سہواں

میں کس امید تے حیواں

اودھ چچیاں نوں پچاون خود سینے گولیاں کھاون

بھکھے پیاسے لوکی

اک اک بوند دی خاطر

عزتاں دی قربانی دیون

ہر ظلم نوں سہندے جاون

مونہوں نوں لگا پیا لڈھہ کے بھا

میں کیوں حیواں

میں کس امید تے حیواں؟

ابا کدھی نہ ڈٹھا!

میں وی تیتوں دیکھیا نہیں

توں وی میتوں دیکھیا نہیں

فیرو دی میرے دل دے وچ

تیریاں یاداں نے

تیریاں ای خاہاں نے

چلا گیا توں

میرے آن تو پہلے

کاش میں آجاندا

تیرے جان تو پہلے

کیڈا اجب ایہ کیمل ساڈی تقدیریاں نال

کسے دا زور نہیں چلدا فیرتد تیریاں نال

توں تے جاستا میں مٹھی نیندا او پا پو!

میں تے ساری حیاتی بہہ نہ کے

کلیاں روواں گا آپوں

سناں جدناں پیارا لگے کناں نوں بٹھا

ابا ابا کرداروواں، ابا کدھی نہ ڈٹھا

حیدری

یادوں!

اب صبح بھی چلا جاندا سی
 وڈا جا کے ریز می توں وہی بھلے کھاندا سی
 نکا کوٹھے چڑھ گڈیاں اڈاندا سی
 میں بے بے پدی جمبولی وچ جاہیندا سی
 لکھاں میل دور گھر توں بن بہہ کے
 راتیں دیاڑی پاڑے بن بہہ کے
 ابا، بے بے، وڈا، نکا بہت یاد آندے نیں
 دیاڑی دور دورا ری فیڑ میوں رواندے نیں
 میوں ای سی ای شوق ولانت آن دا
 انہاں لئی ہتے جے پیسے کمان دا
 پیساں دی بورییاں تے ہن سب بہہ گئے
 جہڑے آئے ولانت
 اوہ ولانت جو گے رہ گئے

نظاماں

مردیاں نال کوئی نہ مردا نر نر ہینا پیندا اے
 بھٹ کے لیراں ہو جائے سینہ ، فیر دی سینا پیندا اے
 چا کے پنڈ ڈکھاں دی بھاری ، جیون والیاں راہواں تے
 حیاتی دے اس کوڑے گھٹ نوں کلیاں پینا پیندا اے

ڈکھ مھیاں نہیں روئیاں اکھیاں ول ڈب ڈب جاندا اے
 امجد بہہ پردیس نیمھرے رو رو گیت سناندا اے
 کوئی تے کھولے اُس دے وانگوں ول دیاں بند کتاباں نوں
 تے کوئی بیٹھا میرے وانگوں بیٹے درو چھاندا اے

ماں داخط

رو رو کے نہ سٹکدے اتھرو ، ڈکھ نے لہو سُکایا اے
 او کیوں سُکائے جس نوں موتاں مار سُکایا اے
 ٹردی پھردی لاش اے اُس ، اس دھرتی دے سینے تے
 جس نے اپنے ہتھیں اپنے پتر نوں دتایا اے

فردیاں فُردیاں نال اُنہاں دے ،، خورے کیوں میں بہہ گئی آں
 سہاں نوں نُور کے آپوں ادھے راہ وچ رہ گئی آں
 پھناں نے ادھ موٹا کیتا ، ہڈیاں چورو چورو ہوئیاں
 اللہ ای جانے ایساں شاں خورے کیوں سہہ گئی آں

بکیاں دے ہتھیں وڈے فُردے ایہو بیت پرانی سی
 یکے وڈے نر گئے سارے پچھے جان نمائی سی
 غماں دی مٹی چہ زلدی پھراں اُنہاں دیا قبریں تے
 کوئی ہانی کوئی وڈے یکے کھیاں تے ہیہہ جوانی سی

اوه مسکین شریف نمازی لوکی دین گواہی

ایہو جئے بندے نوں روندی ساری عمر خدائی

موت دا دن مقرر ہویا اپنے اپنے ویلے

ہر کسی نے ٹر جانا اے پھٹکے کے ایہ سب میلے

کوئی اگے کوئی پچھے اپنی اپنی واری

ہر کوئی ٹر جائے گا آخر چھوڑ کے دنیا پیاری

اساں توں اوه چنگے جھیرے نکی سنی کھا کے

پر ڈکھ سکھ تے ہر دوہے نوں اپنے سینے لا کے

اک دوہے دا ڈکھ سکھ سی اوه بہہ کے کول وٹھاندے

میرے جئے پردیس ایج کلیاں اتھرو نت وگاندے

مے عزیز الرحمن دی وفات تے خط

آپاہ میرے ترے ڈکھ تے میں دی نیر بہاواں

ذور گھروں پردیس ایج بہہ کے کھلیاں میں لراواں

اپنے بچیاں دا پیارا پیو تیرے سر دا تاج

میری ماں دا نکا بھائی میرا پیارا ماواں

پُپ چچتا رہیا بیاتی تے ٹریا پُپ چچیتی

ہائیں تے سی لوڑ انہاں دی کیدی تاول کیتی

کدیں تے او اپنے قاسم دی جج چڑھا کے جاندا

اُنہی دیر امریکہ توں اوہدا ڈکی وی آجاندا

ایہہ خوشیاں دیکھے گا اوه ، ایہہ نہ سی وچ نصییاں

ڈھل سمیاں نشیاں خالی پلا رہ گیا واگک غربیاں

اُنسی دے وچھوڑے دا غم کدی نہ سی اوه بھلیا

صبر دا پر کوئی انت نہیں سی اک اتھرو نہ ڈلیا

اندرو اندر بھر دا رہیا منٹھ کلیجے پیندی

لگا لوتا پٹیا جائے اوه جا نیر خالی رہندی

انج کیوں ہوندا اے!

بکا وڈا انج کل ہر پاسے روندا اے
اللہ میاں دس مینوں انج کیوں ہوندا اے

وتے پیندے تے کجھ لوکی خوشیاں مناندے نہیں
کجھ لوکاں دے پرکوشے ڈسہہ جانے نہیں
اک لئی رحمت اے تے دوچے لئی عذاب اے
نہ ووتے بچے کر پیندے فیر دعا کراندے نہیں

ہر واری کیوں میرا کلاہند پیا چوند اے
اللہ میاں دس مینوں انج کیوں ہوندا اے

دس رہتا کیوں ایتھے اپنی اچھی بولی اے
بولدے نہیں لوکی جیویں بولی نہیں گولی اے
اک دوچے دا دکھ سکھ اُنہاں کی دھڑنا
اکھرنیں جیویں کے توپ جا کے کھولی اے

ہسدا اے گھٹ بندہ بہتا پیا روندا اے
اللہ میاں دس مینوں انج کیوں ہوندا اے

لینے تے کمزور نوں ہی ڈاہڑا پیا ماردا
بندے نوں ہی ہر تھاں بندہ پیا ماردا
کے نوں وی نہیں سوچ بھگھ نوں مٹان دی
رجیا ہی دو جیاں نوں بھگھ پیا ماردا

ہر کوئی دوچے لئی کندے پیا ہوندا اے
اللہ میاں دس مینوں انج کیوں ہوندا اے

کوٹھی دے اندر کتا بٹسک کھاندا اے
تھکھی دے اندر اک بھگھ مار جاندا اے
بلی جو امیر دی اے قیسمہ پئی کھاندی اے
گھر چہ غریباں دے چلھا بھجھ جاندا اے

بندہ تیرا رات نوں بھگھ سو جاندا اے
اللہ میاں دس مینوں انج کیوں ہوندا اے

ہر وڈا نکا پیا بھڑکاں ماردا
 کار والا فُردیاں نوں سڑکاں تے ماردا
 ہر بندہ چاقو چھری گن لئی پھردا
 کئی جئی گل تے ہے ڈھڈ پیا پھاڑدا

ساہ کوئی نیکھ والا کسے نوں نہ آندا اے

اللہ میاں دس مینوں انج کیوں ہوندا اے

کتھے پھمپاں کوئی مینوں جا نہیں ملدی
 کس نوں سادواں جا کے گل میں دل دی
 ہر کوئی اتھے پہلے گواچے وانگوں پھردا
 سر نوں چمپان لئی نہیں جے جاہ ملدی

اسے لئی اتھہ ہر ویلے روندا اے

اللہ میاں دس مینوں انج کیوں ہوندا اے

وڈا ایہہ وِلاں کہنے کیوں پائی اے
 کیوں ہويا دشمن بھائی دا ہی بھائی اے
 وکھو وکھ کر کے مسیحاں وڈ لعیان نیں
 مُلاں نے مُلاں جچھے ڈانگ کیوں چائی اے

راتیں ایہہ سوچ سوچ اتھہ نہ سوندا اے

اللہ میاں دس مینوں انج کیوں ہوندا اے

گرجیاں دے وچ جتھ بنے مر جاندے نیں
 مندریاں مسیحاں وچ گولیاں وی کھاندے نیں
 کوئی امام پاڑہ گردوارہ وی نہیں پچیا
 موڑ سائیکل آ کے نمازی بٹن جاندے نیں

تیرے ہر گھر وچوں لبو کیوں چوندا اے

اللہ میاں دس مینوں انج کیوں ہوندا اے

اوویلا یاد آندا اے

اکھاں ملدیاں ملدیاں اٹھدے ساں
 کدڑی روئدے تے کدڑی ہسدے ساں
 ماں زورا زوری نواندی سی
 متھا چم چم وازی جاندی سی
 پاؤ پچ بنا کے سینے تال
 گھٹ گھٹ چھیاں پاندی سی
 دیسی گھی دی پوری گھٹ کے
 ہتھیں اپنے فیر کھاندی سی
 دل نوں بڑا تڑپاندا اے
 اوہ ویلا جد یاد آندا اے

سکولے جد جان لگ پنے
 ہر پاسوں ماراں کھان لگ پنے
 روئدے روئدے جانے ساں
 تھکے ملے آنے ساں
 گھر آندیاں ٹٹو بنا دیندی
 کوئی زکا ماں چوا دیندی
 دن لنگ گئے اوہ ہوا بن کے
 دکھی دل دی اوہ صدا بن کے
 خورے امہد کیوں رو پیندا اے
 اوہ ویلا جد یاد آندا اے

جدوں تھوڑی ہوش مندی آئی
 کچھ ماسہ جنی عظیمندی آئی
 اک بھیڑے دشمن حاسد پاروں
 انج روزی دے وچ تھی آئی
 گھروں فیر بے گھر ہو گئے
 لگے بوٹے بے جڑ ہو گئے

چھڑی اولاد اتھے جوان ہوئی
 اوہ ساڈے توں انجان ہوئی
 نہ اگے دی نہ پچھے دی
 پردیاں وچ گتام ہوئی
 ایہہ کہانی اس دن مک جائے گی
 ساڈے ساہ دی جد شام ہوئی
 دل لہو لہو ہو جاندا اے
 جد اوہ ویلا یاد آندا اے
 مینوں بڑا ای تڑپاندا اے
 جد اوہ ویلا یاد آندا اے

اپنے فرضوں جے مجبور ہويا
 اپنے بھین بھراں توں دُور ہويا
 دل سوچ سوچ ٹرلاند اے
 جد اوہ ویلا یاد آندا اے

پردیس نے مالا مال کیتا
 پر اندروں بھیڑا حال کیتا
 نکلیاں بھیناں بھراواں دی
 یادوں نے فیر بے حال کیتا
 کئی تنگی ساتھی وکھر گئے
 کئی حرصاں والے وچھڑ گئے
 دکھ اونہاں دا ہن رلاند اے
 جد اوہ ویلا یاد آندا اے

کئے درھے ہن جیاں گے
 انہاں لیراں نوں کجیاں گے

چُپ چاپ ٹر گئے!

نہ مکے گا درد وچھوڑیاں دا
 ماپے بھین بھرتے یار جھڈ گئے
 ساری حیاتی جہاں لئی جان ماری
 بیوی بچے تے گھر بار جھڈ گئے

کی ٹکدی نہیں جان والیاں دی
 کھائے عمراں لئی اوہ پا گئے نہیں
 ہسدیاں ہسدیاں تے ٹر گئے اوہ آپوں
 گل عمراں دا روتا سانوں لا گئے نہیں

ڈکھ بھلدا نہیں ہیبنہ جواناں دا
 سہیل جواد تے ویر جو پیارے سن
 کسے سر دا سی اوہ تاج احمد
 اپنے بچیاں لئی واحد سہارے سن

ہس کھیڑ کے ویلا لگاؤن والے
 چُپ چاپ نئے مونہہ موڑ ٹر گئے
 جہڑے دکھاں نکھاں دے سن سانجے
 اج مٹی دی چادر اوہ اوڑھ ٹر گئے

حشر تک نہ اوہ ہن اکھ کھولن
 بٹھی نیندرے اوہ تے سون ٹر گئے
 بھٹی انہاں دی جان جمبیلیاں توں
 جھوٹی دنیا توں چے جہاں ٹر گئے

جان والے تے ہوئے سکسی سیایاں توں
 بندے رب دے جا رب نوں مل گئے
 ساڈے پرانے پھٹ نہ مولے سن
 پنجے موت دے چند نوں فیر جھل گئے

اکاں چھاں نے نیہاں ہلا دتیاں
 ڈر پے گیا کٹھہ ڈھن دا بہن
 بہہ پردیس کر دعا آجھ
 نہت دے رب ڈکھ سہن دا بہن

کی کٹھیا پردیاں توں ایہہ سمجھ نہ آئی
 ہر دپاڑہ سال برابر ساری عمر لنگائی
 جہاں لئی پردیس سمیڑے ہوئے اج ہرجائی
 کیوں میں عمر گنوائی آجھ ایہہ سمجھ نہ آئی

جام صبر دا پی کے ہوئے صابر
 سوائے صبر دے کوئی وی چارہ نہ سی
 تیتوں اکھ دا سرمہ بنائی پھر دے
 تیتھوں ودھ ہوو کوئی پیارا نہ سی

اللہ صبر دی بہت دے سب توں
 بندہ ہوو تے کچھ کر سکدا نہیں
 موت ڈانڈی اے دنیا دی ہر شے توں
 اس نال تے کوئی لڑ سکدا نہیں

سہیل لئی کئی اکھاں ہیں روندیاں نہیں
 تاہید لئی دعاواں وی ہوندیاں نہیں
 عدنان دا ڈکھ ماپے سہہ نہ سکے
 اکھاں جواد لئی ججو پردیاں نہیں

س کے جس گرمی توں سی انگلیں جان چھپائی
 اُس توں ودھ ترکی دی گرمی وچ جان پھسائی
 کرے دے وچ اِنی گرمی جان لباں تے آئی
 تن پوٹھ روز دے اے سی کھائے فیر ہوش جا آئی

دیکھ کے قیمت چیزاں دی میں پہلے تے گھبرایا
 لکھاں ”لیریاں“ دا کھانا کھا کے اپنا خون سکایا
 جد دی پوٹھ تروائے اوہاں بوجھا بھر چکایا
 چالھی پینی وچ دس لکھ ”لیرے“ سن کے سر چکرایا

ترکی نوں اللہ نے سوہنا ملک بنایا
 پہاڑ سمندر جمیلاں جمرنیاں نال اہوں سجایا
 ہر قسم دے پھل دا ٹونا کثرت نال اگایا
 سوہنیاں صورتاں والے لوکی ، خوش اخلاق بنایا

ترکی دے وچ ہالی ڈیز

سانوں وی ہالی ڈیز منان دا شوق چرایا
 دو ویٹیاں لئی ترکی دا فیر اسان نکت سکھایا
 ہر پاسے دیکھ گوریاں نوں اچھے سر چکرایا
 اپنے جیا کوئی دیسی بندہ کندھے نظر نہ آیا

ڈالمن ایئر پورٹ تے ایجنٹ کھلوتے پائے
 اپنے اپنے بندے پھڑ بساں تے بٹھائے
 گھننے چار جہاز دے ، تن ہور انہاں لائے
 جتھے جتھے لوگاں جانا اوتھے جا پہنچائے
 ہوٹل سی بڑا دڈھا پڑ کرے چھوٹے چھوٹے
 ہتھ دے کریاں وچ پھر دے مچھر موٹے موٹے
 دو دن دا سی جگ راتا جسم سی ٹوٹے ٹوٹے
 ہوش نہ آئی بارہ بج گئے سانوں سوتے سوتے

انہاں وناں ہر شے دا دوہرا مثل ہو جاندا اے
 پاہروں آئے لوگاں دا کھیہہ خالی ہو جاندا اے
 بانہہ پھڑ کے گاہکاں دی اندر کھچ لے جاندا اے
 ترکی سال پورے دی اکو دن کماٹی کر جاندا اے

اک دن اسی دی کچھا پا کے پیٹھے سمندر کنارے
 سجے کبے گورے گورے جسماں دے لشکارے
 لوشن لے بغیر بن گئی ڈھپ نری انگارے
 سوہے لال تے نج مئے ساڈھے گوڈے بجھے سارے

ڈھپاں دے ساں پہلے بڑے ایہہ عقل نہ آئی
 کھرک کھرک کے پنڈا بج گیا راتیں میند آئی
 فیر تے جتھے دیکھی چھاں جا چاور اوتھے ڈھالی
 ترکی ملک سوہنا احمد پر ڈپ راس نہ آئی

ماہیئے

کاواں رولا پایا ای
 ساوا جہاز ویکھاں
 جہوا دلاکتوں آیا ای

تئیوں یاد کریدی آ
 ہر نیلے لفافے تے
 ماں نقل پڑھدی آ

کوئی تسلیاں دلاعدا ریا
 ماں پیو ذکین چے
 پت پوڑ کماندا ریا

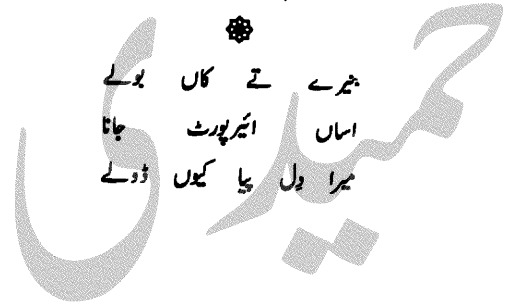
میں گاؤں گاواں کی
 دلاکتوں پتر آسی
 اودھا سہرا سجاواں کی

کوئی جازے! جی بہہ آیا
 میں اودھا راہ پئی نکاں
 اوہ میم نوں لے آیا

جیرے تے کاں بولے
 اساں انیرپورٹ جانا
 میرا دل پیا کیوں ڈولے

کوئی فلمی گانا ای
نہ کوئی اپنا رہنما
جسے وطنوں میں جاتا ای

نئے پونے لا دتے
پتر دیاہ کے ای
سارے رشتے گنوا ہوتے

بن احمد گاندا اے
ذکھ پردیساں دے
رو رو کے شاندا اے

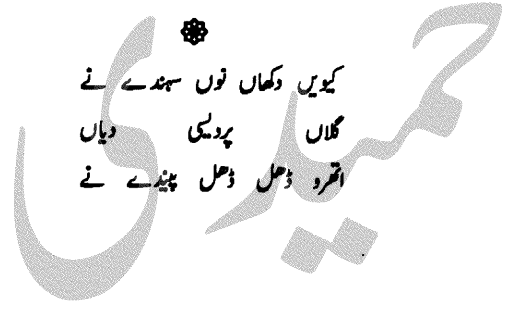
میں رات ہمیری آ
کوئی ڈیکدا کر گیا ای
پچھے جی ڈی ڈیری آ

اکھ اقرود دی بھر آسی
مستی تیل پاساں
جدوں ماہیا گھر آسی

کیوں دکھاں نوں سہدے نے
گلاں پردیسی دیاں
اقرود ڈھل ڈھل پائے نے

کدی وڈے تے کدی چکے چک لے جاندی اے
موت وی ہن کھنڈاں کھنڈن لگ پئی اے

تیرے سون لئی چھ فٹ تھاں وی بہتی اے
خودے کیوں میلاں تک ناہی جانداں ایر

آہیں توڑیں ساڈی جڑیہہ کیوں نہیں مٹی
گھٹ گھٹ کر کے بے کٹوہ پی گئے آں

اُس دے اترہ کیوں اکھوں تک جاوے
جنہیں اپنے ہتھیں زکا دیہ جا دیا

اُس ماں کولوں چھو درد کی ہوندا اے
جس دے دہڑیوں پت دی منی لگی جائے

حمسپیدی

بیت

قرضے نکا کے کوشے چڑھ گئے پڑھ گئے وہیاں مگر
ماں بچہ راہوں کھدے ٹر گئے پر ایہ ولایت نہ بھٹھا

برقمہ ڈے لوک متادن تے میں روندا جاواں
نگھ گیا سال حیاتی دا ، جس کجھ دی نہ کہتا

ساہ دی آری ہولے ہولے وڈدی جائے
خورے ایہ زکھ ہن کد تک کھلوے گا

پیٹ دی ہلکھ تے ایتھے آکے تک گئی اے
پر روح دی ہلکھ تے مردے جانے آں

دیس تے ماپے چھڈے ، اج بچے سانوں چھڈ گئے
خورے ہائیں ساڈھے نال ہور کی کی ہوتا اے

تو کی جانے بچتے بچتے دے لاڈاں نوں
جھڑا تیرے جم توں پہلاں جگ توں زس بیٹھا

اجڑ کے جا بیٹھی جد مان سمجھ کے دیراں کول
بھابھیاں بھراواں رل مل گھر چہ پہنڈی پا وتی

قتل تے ڈاکے دیاں خیراں ہن انج پڑدے آں
جیویں کسی انگریزی فلم دی کہانی ہووے

ہن تے ہر تھاں لہو بیا چھوے پر اکھ نہ جھیکے
پہلے تاں اک قتل تے اسان سوہا ہوجاندا سی

بچ سالان لئی روزی کمان آنے ساں
چالسی ورھے تک گئے ہائیں ہلکھ نہ مٹی

شرمیلی اکھاں والی کڈ کڈ اکھاں پیندی اے
جد توں مٹشن لے کے گھر وچ بہہ گیا واں

خورے کیوں پنجابی بولدیاں وکھ کے مینوں
پنجاب دے جے لوگی دنیاں کڈ کے سدے نہیں

دساں پونڈاں دی بوری تے اسی ڈنگ ٹپائے
دس پونڈ دا چیزا پُتر کلیاں بہہ کے کھائے

ماں پو توں چھپ چھپ کے اکھ مٹکا ہوندا سی
انٹرنیٹ ، موبائل نے سب اوکھاں سوکھیاں کر دتیاں

کلی بھین دا بستہ کس کے اس نوں گھر بٹھا دتا
اپنی دمی لئی کالج لئی سفارشاں پیا لہندا اے

گیت

لنکن دن جدائیاں والے خون مرا نیک جاندا اے
 جس ساہ سہاتے ناں سی اُس دا اوہ ساہ وی نیک جاندا اے
 ساہواں دا ڈھنگ نپا دے رہا تیرا کی جانا
 مینوں اک وای یار ملا دے رہا تیرا کی جانا

دُنیا پیار دی ویری اے پیاروں تک سکھاؤندی نہ
 دُور کرے ایہہ یاراں نوں تے فیر ایہہ یار ملاؤندی نہ
 مینوں میرا یار ملا دے رہا تیرا کی جانا

مینوں اک واری یار ملا دے رہا تیرا کی جانا
 مینوں اس دی دید کرا دے رہا تیرا کی جانا

مینوں اک واری یار ملا دے رہا تیرا کی جانا
 مینوں اُس دی دید کرا دے رہا تیرا کی جانا
 اس دے ہاچوں دل پہنچوں گلدا راتاں نیر بہاواں میں
 یاد لرن دے دن آئے نے شخڑیاں بھردا ہاہواں میں
 مینوں اُس دے کول دھما دے رہا تیرا کی جانا
 مینوں اک واری یار ملا دے رہا تیرا کی جانا
 اُس داسو ہتا نیکہ دیکھن لئی ترن میریاں اکھیاں میں
 رات دھاڑی اُس دی یادیں برن میریاں اکھیاں میں
 میری اکھاں وچ شخڑتوں پادے رہا تیرا کی جانا
 مینوں اک واری یار ملا دے رہا تیرا کی جانا

سانوں اِک واری ازانما توں
 ساڈے نال پیار جے پاندا توں
 اِنج زس کے جے نہ جاندا توں
 جو دل وچ سی کہہ جاندا توں

سانوں قبول تیرا ہرجانہ سی
 بس دل تیرا دیوانہ سی

جج پیار کرن والے ملدے نہیں
 دل دار مرن والے ملدے نہیں
 لوکی لارے لا کے فر جانڈے
 جج بات کرن والے ملدے نہیں

میرے جج دا ایہ بیانہ سی
 بس دل تیرا دیوانہ سی

بھادیں کھونجے وچ توں لا دیندا
 ایہہ نکا جیلا نذرانہ سی
 جے کردا قبول توں اِس توں ای
 ایہہ دل تیرا دیوانہ سی

اِسی دچھڑے اپنیاں ڈاراں توں
 اساں ڈور ہوئے ساں پیاراں توں
 اِسی دھوکے کھادے یاراں توں
 اِسی ڈورے نہ سی ماراں توں

ایہہ دل سب توں بیگانہ سی
 بس دل تیرا دیوانہ سی

دلاں دے کوئی پھٹ نہ سیوے
 کد تک کوئی کلیاں جیوے
 کرچی کرچی وانگ میں دنکاں
 رب توں خیر میں تیری منکاں

جاگ گزاراں لیاں راتاں
 ٹر سکھوں دے کے درد سوفا تاں

لیاں نصیریاں راتاں
 اوہ عشق دی گھاتاں
 اج وی گونجن کناں
 تیری جموٹھیاں با تاں

ٹر سکھوں دے کے درد سوفا تاں
 رکن رکن تارے گذرن راتاں

رژکن بنو بن بن تارے
 کلیاں چھڑی چرکاں مارے
 یاداں تیریاں کیتاں جملیاں
 پوراں سہن نہ ہودن کلیاں
 چم چم برسن اکھ برسا تاں
 ٹر سکھوں دے کے درد سوفا تاں

جھلے ہو گئے کر کر زاری
 کیوں نہ بھی تیتھوں یاری
 شکدی جائے نہر حیاتی
 نہ کوئی سکھی نہ کوئی ساتھی
 کدی نہ بھلیاں تیریاں با تاں
 ٹر سکھوں دے کے درد سوفا تاں

اُلفتِ دا چنگیازہ

نہ پا ہور پواڑہ

سواہ نہ دل دی پھولوں

میں کجھ نہ بولوں

مار کے طعنے نوکاں

تھک کیتا اے لوکاں

اپنا موئبہ نہ کھولوں

میں کجھ نہ بولوں

زل مٹی چندڑی میری

ایہہ مرضی سی تیری

تکھ کھلیاں دے رولوں

میں کجھ نہ بولوں

دکھ ہلاں دے پھولوں

میں کھلیاں بہہ کے رولوں

میں کجھ نہ بولوں

عشق نئے وچ ڈولوں

اکھیاں مست نہ کھولوں

میں کجھ نہ بولوں

جاگ پئی تے فئے

سوہنے سفنے ٹکے

ڈردیاں اکھ نہ کھولوں

میں کجھ نہ بولوں

گیت پریت دا گاکا کے

فُر مکنیوں اکھ بچا کے

موئبہ بجواں تال دھولوں

میں کجھ نہ بولوں

دل وچ یار بسا کے

بہہ مٹی چندا لا کے

کندی نہ چندے کھولوں

میں کجھ نہ بولوں

توں گل کریں بخل جھڑے نہیں
تے بھنورے بجدے کردے نہیں
تو ہمیں تے موتی ڈھلڈے نہیں
اک جھلک تے عاشق مردے نہیں

اساں پیار دا رچھڑ پا بیٹھے
کیوں عشق تیرے نال لا بیٹھے

اساں چاندی رنگ تے ڈھل گئے آں
اسیں اپنا آپ وی بخل گئے آں
اسیں تاریاں ورگے موتی ساں
بن ڈڑے خاک چہ زل گئے آں

کس گل تے دھوکہ کھا بیٹھے
کیوں عشق تیرے نال لا بیٹھے

اسیں پیار تیرے نال پا بیٹھے
اک نظر دا دھوکہ کھا بیٹھے
اس ول وی سانجھ گنوا بیٹھے
ساری عمر دا رونا پا بیٹھے

تیری اکھیاں چمک شرارہ سی
تیرے تمکھ دا خاص نظارہ سی
تیری زلف کھلنی تے شام ہوئی
تیرا قد وی نور منارہ سی
ایہہ دیکھ کے ہوش گنوا بیٹھے
کیوں عشق تیرے نال لا بیٹھے

جے ایس گھر میں کھٹا ہوندا
 ایہہ فٹ بال دی ٹیم نہ ہوندی
 ہونا سی خوشحال گھرانہ
 مینوں بھیج سکولے دونوں
 گرمی دے وچ لاندے پکھے
 پالے وچ لاندے بیٹر
 کھان نوں وی فرکلا ملدا
 اوکے دن تے اگے نیں
 اس جنگل چہ اگے نہیں آں

سڑکاں کٹدے پیرا ہوندے

تے سڑکاں تے ہی مردے

حمسپیدی

ظریفانہ

میں تے جُھمیا سی اُس دا نیم یارو
خورے کیوں زس گئی اے اوہ مہم یارو

سُنیا اُتوں بھل اُس نے کھلے دے
تے کئی واری ہويا اے سیم یارو

اکھاں چَک کے دیکھیا جاندا نہیں
جد توں ہاری اے عشق دی تسم یارو

لے لئی رشوت اُس نذرانہ سمجھ کے
نہ آیا ذرا وی اوہوں شیم یارو

کر کے ویاہ کھیڑاواں گے بیچے اسی
ہن جین دا بس ایہو ایم یارو

جد تو کلب چہ آ بیٹی
وعدہ پیار دا کیتا اک نال
تیجے نال سیراں کر دی رہی
بچواں مال کھلاؤندا ریا
ستواں اشواں تے نوواں
دسواں اس نوں ملیا میں آہر
اک دن اوہ بیٹی رون گئی
سارے ای بیٹی اڈ گئے سن
کوئی کھٹی کھٹن آیا سی

حُسن دیاں دُحساں پا بیٹی
دُوبے نال لارے لا بیٹی
چوتے نال اکھاں لا بیٹی
چھیویں توں مُدھری پا بیٹی
دل انہاں دے تڑفا بیٹی
میرے نال وی پونگاں پا بیٹی
انجانے چہ دھوکہ کھا بیٹی
راہ جاندے نوں پھسا بیٹی
اُس نال ویاہ کرا بیٹی

اوہ دی بہانے لہرا سی
اُس نوں لیگل کرا بیٹی

کسے نہیں آں ٹٹا اک دن تال تیرے
اپنے کریکٹر نوں توں انج رفوز نہ کر

نویں سونے لوکی دیکھاں تال تیرے
گودیاں وانگوں یاراں نوں تو پھوڑ نہ کر

مڈھک نوں نو کدی نہیں کری دا
اتھ دے ول نوں انج رفوز نہ کر

ڈاکٹر پنڈرا

جیوے میرا ڈاکٹر پتر جری ہزار دی دیاڑی بتائے
بیو نے کوشا وچ پڑھایا ہن ایہہ ساری کسراں مکائے
آتا بھرے کپسول کھلائے ، یا پانی والے نیچے لائے
حق اولاد دا پورا کر کے میوں کھساں وچ کھڈائے

سُن گل غور تال ، ہن توں اکیس کیوز نہ کر
بھ پتے ایڈوائس میری گل انج رفوز نہ کر

بہہ جا آ کے پیار دی لامیت وچ توں
میرے دل دا بلب انج رفوز نہ کر

غیا سادے اسی پر ویری گلا دی آں
پر مفت بری وچ انج یار یوز نہ کر

یار یاراں دے کم سدا آوندے نہیں
پہلے یوز تے فیر ایہوز نہ کر

نہ مشاعریاں دی بنتے بہتات ہوندی
 نہ تیرے نال ساڈی ملاقات ہوندی
 کچھ جلے انج دے ہوندے نیں
 جیویں کسے دی شای برات ہوندی
 تے کسی جگہ انج جا پدا اے
 جیویں جبر دی کالی رات ہوندی
 ایہہ برکتاں نے پیردزگاری دیاں
 ہر بنفے مشاعرے دی رات ہوندی
 گلہ کردی اے ہن گھر والی دی
 اُس نال جے گھٹ ملاقات ہوندی
 ہور نہیں چلے گا اُس کہہ دتا
 گھر آندیاں کیوں ادھی رات ہوندی
 کرے کی احمد جد توں شاعر ہویا
 اُس تمیں ہور نہ کوئی گل بات ہوندی

ٹہسی کی آئے جے بہار آ گئی
 بہار تے اک ہور بہار آ گئی
 ہالیں دل دی گل دی کہتی نہ
 جے نیگم دی لکار آ گئی

آئی آئی کردے بچے جا چنے
 اماں اوتھاں دی فیر دچکار آ گئی

ایس پچ چاپ تیں دیکھدے رہے
 ساناں کھچلی یاد اودہ مار آ گئی

ہیں !

اکھاں بند کر کے جد سوچتا واں کتھے ساں میں کتھے آگیا واں
 اک یومد سی اوقات میری بن اشرف دنیا تے چھا گیا واں
 نہ ڈھڈ رچدا نہ دل بھر دا منگ کس کے ای میں کھا گیا واں
 امیر ہونیاں یا فقیر ہونیاں جو وی ملیا کھیسے پا گیا واں

وزیر !

میل جائے حکومت دی کرسی فیر اُس تے بہواں یا نہ بہواں
 میں وطن ہوداں یا باہر ہوداں میں بستھے رہواں یا اوتھے رہواں
 لوگی آپ مرن یا میرے ہتھیں میں کسی نوں کہواں یا نہ کہواں
 میں تے خزانہ خالی کر جانا پاویں اندر رہواں باہر رہواں

تینوں ڈیکدیاں سارا دن کٹیا
 کچھ دیر لئی تے بہہ جاندی

ترے ڈلدے پھلاں نوں پُچن لہندے
 توں مڑہوں کچھ تے کہہ جاندی

ای تیرے لئی منصور بنے
 تو کچھ تے گل توں سہہ جاندی

ساووں دکھ کے اللہ جانے کیوں
 تیرے متھے گھوری پے جاندی

جے ہور تینوں متکور نہ سی
 فیر اکل ای ساووں کہہ جاندی

کن دج ٹوٹی ، دعائیں دی جوڑی ، کالی وگ لوا وتی
بڑھے پیو نون پتراں نے جوان بڑھی دیاہ وتی

گھر دج روز دی بچ بچ مٹکی بے بے مرن تون بعد
بچیاں نون ہویاں کھلیاں موجاں ، پیو دی جان پھسا وتی

بی بی دا پرانا روگی اتوں شوگر کم دکھایا
جوانی موڑ گولی کھا کے اپنی جان گنوا وتی

ساری حیاتی کر مزدوری جس پنی پنی جوڑ بچائی
دھیاں پتراں تے بیوی نے اپنے کھیسے پا وتی

کر اللہ اللہ بڑھا ہو کے ، دوجا دیاہ نہ کریں
لاج رکھیں حیاتی احمد رب سٹھاں تون ودھا وتی

جد اوہ ملیا تے وی نمڈ امپریشن نہ سی
دچہزن دیلے وی تے کوئی ڈیپریشن نہ سی

بینیفٹ نہ کھاندا تے اوہ کی کردا
اُس دچارے دی کوئی آکو پشن نہ سی

لاڈاں دج سی ہویا جوان گھبرو
چوٹی تون ددھ اودھی ایجوکیشن نہ سی

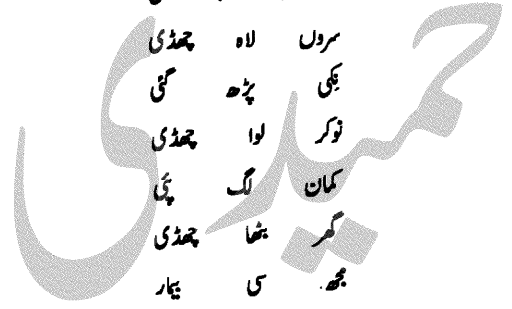
گل گل تے سی بھصیں پے جاندا
رتی بھر وی سول لائیز ایشن نہ سی

ہن مونہہ چچا پھرے لوکاں تون
انہوں ایہہ ایکس پیکٹ ایشن نہ سی

کھا جلیبیاں ای
 شوگر ودھا جھڑی
 کمانی پیچھے دی
 پھراں مکا جھڑی
 اُس حیاتی لائی
 انہاں پلاں چہ لا جھڑی
 پتر ویاہ کے
 برادری نکا جھڑی
 مرچاں دکھکا کے
 گواڈن نسا جھڑی
 گلے دے مکاناں نوں
 سیل لوا جھڑی
 کئی جتی گل سی
 کہانی بنا جھڑی
 امجد گمر دی گل
 لوکاں سنا جھڑی

دگی ویاہ جھڑی
 گپت لاه جھڑی
 دوڑی پڑھ نہ سکی
 پیچھے ویاہ جھڑی
 اوہ اک بھار سی
 سروں لاه جھڑی
 بکھی پڑھ گئی
 نوکر لوا جھڑی
 کمان لگ پئی
 گمر بٹھا جھڑی
 مجھ سی پیار
 قصائی ڈھابہ جھڑی
 شہر دے لوکاں
 دل کے کھا جھڑی
 جو ادھار دتا
 یاری گنوا جھڑی

سانوں پہ اے تہاڑے سینے پہ سپاں گھٹاں پائیاں
جد توں اینہاں عرباں نوں تھیل چہ چڑیا مال آیا

ایہہ کھیڈ اے ساری ڈاہڑے دی جس دا ستاں ویاں سو
مونہو گھٹے دنیا پئی دیکھے نہ بولن دا کسے خیال آیا

ہن مرن گئے تہاڑے پتر دی ، اپنیاں گولیاں اگاں توں
ظالمو جے کر تہاںوں نہ لوکاں دی موت تے ملال آیا

بانہہ سرتے رکھ کے روو گے ہر روز دی ”فرینڈلی فائیر“ توں
جد اپنی لائی آگ تو سزیا گھر نوئی، جیک تے پال آیا

نہ مان کرو اس طاقت تے جہوی اللہ تہاںوں دتی اے
فرعون لئی موی جم چنیدا جد وی اُس نوں جلال آیا

دُنیا پٹ پٹ مر گئی ساری نہ تہاںوں کجھ خیال آیا
اک نئی قیامت لے کے ہن بئش جیا دجال آیا

اوہ تے سی وڈا لومڑ ، اس گدڑ کولوں پچھو
اس دی اکھ چہ کیوں کے پیت شے دا بال آیا

اپنے گھر دی بھنڈی رولا نہ جائے ہن سنبھالی
مفت بری چہ کے دے گھر آگ لان دا کیوں خیال آیا

ساری حیاتی نُٹ نُٹ کے تہاڑا دل نہ بھریا
باہر نکلیا جے وڈا لٹن تے ایہ بکا اس دے نال آیا

جے جوئی نوں بھاندا کول تائیاں دے
نہ اوہ دھیلا نہ توں بیزار ہوندا

نئی نازک پر سینڈل سی اوبدی بھاری
پہلے سوچدا ، نہ بازار خوار ہوندا

واہ واہ نہ کردے تیریاں غزلاں تے
نہ اج شاعری دا بخار ہوندا

قدر کردا ساڈھے جے پیار دی توں
آجھ بالیں وی ترا چاں ٹار ہوندا

کوئی سوچاں مستیاں وچ سرشار ہوندا

کوئی روگ اُلفت وچ پیار ہوندا

کوئی اپنی بیوی توں بیزار ہوندا

کوئی دوہجے دیاہ دا طلبگار ہوندا

اک پُنت رکھ داڑھی مست بیضا

دوجا لوقراں دا سردار ہوندا

نہ پھردا کچھاں لا گوریاں نوں توں

تیرا فرائی چکن دا کاروبار ہوندا

پاک سوسائٹی ڈاٹ کام کی پیشکش

یہ شاندار پاک سوسائٹی ڈاٹ کام نے پیش کیا ہے

ہم خاص کیوں ہیں :-

- ✧ ہائی کوالٹی پی ڈی ایف فائلز
- ✧ ہر ای بک آن لائن پڑھنے کی سہولت
- ✧ ماہانہ ڈائجسٹ کی تین مختلف سائزوں میں اپلوڈنگ
- ✧ مشہور مصنفین کی کتب کی مکمل رینج
- ✧ ہر کتاب کا الگ سیکشن
- ✧ ویب سائٹ کی آسان براؤزنگ
- ✧ سائٹ پر کوئی بھی لنک ڈیڈ نہیں
- ✧ ہر ای بک کا ڈائریکٹ اور ریڈیو امیل لنک
- ✧ ڈاؤنلوڈنگ سے پہلے ای بک کا پرنٹ پر ویو ہر پوسٹ کے ساتھ
- ✧ پہلے سے موجود مواد کی چیکنگ اور اچھے پرنٹ کے ساتھ تبدیلی
- ✧ پیریم کوالٹی، نارمل کوالٹی، کمپریسڈ کوالٹی
- ✧ عمران سیریز از مظہر کلیم اور ابن صفی کی مکمل رینج
- ✧ ایڈفری لنکس، لنکس کو میسج کے لئے شرنک نہیں کیا جاتا

We Are Anti Waiting WebSite

واحد ویب سائٹ جہاں ہر کتاب فورنٹ سے بھی ڈاؤنلوڈ کی جاسکتی ہے

↩ ڈاؤنلوڈنگ کے بعد پوسٹ پر تبصرہ ضرور کریں

↩ ڈاؤنلوڈنگ کے لئے کہیں اور جانے کی ضرورت نہیں ہماری سائٹ پر آئیں اور ایک کلک سے کتاب

ڈاؤنلوڈ کریں

اپنے دوست احباب کو ویب سائٹ کا لنک دیکر متعارف کرائیں

WWW.PAKSOCIETY.COM

Online Library For Pakistan

Like us on Facebook

fb.com/paksociety

twitter.com/paksociety1

جد منجے اپنے پیسے تے اوہ لڑن پیا
نہ ذرا وی اوہ شرمایا تے میں ہسدا رہیا

بھلا ہووے جہاں دھوکے دے کے میںوں
جین دا ڈھنگ سکھایا تے میں ہسدا رہیا

لوگاں کولوں رکھے کج کے پھت دلاں دے
تے اپنا آپ بھلایا تے میں ہسدا رہیا

کمی کدی نہ آئی ہوور ودھدا گیا
جتناں پیار لٹایا تے میں ہسدا رہیا

عمران لٹیاں آجہ انج ای ہسدے ہسدے
ڈکھ نوں دور نسایا تے میں ہسدا رہیا

میںوں جتاں وی ترپایا تے میں ہسدا رہیا
کدی نہ تڑا منایا تے میں ہسدا رہیا
اوہ اک دن لئی آئے مہان بن کے
فیر پکا ڈیرا لایا تے میں ہسدا رہیا

اوہ قرعے لے کے کھاوون تے میںوں پنچمن
کی توں دس کھایا تے میں ہسدا رہیا

پردیس جہاں لئی آئے کھتی نت مزدوری
انہاں کھول حساب دکھایا تے میں ہسدا رہیا